

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερηφαίστους καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :
 Ἐτησίαν 8,—
 Ἐξαμήνου 4,50
 Τριμήνου 2,50

Ἐξωτερικοῦ :
 Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—
 Ἐξαμήνου 5,50
 Τριμήνου 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐπίστατον μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Ἐδερσίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον.

Περίοδος Β' — Τόμος 14ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαρτίου 1907

Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 18

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ νέος ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὸν νὰ ζητήσῃ τὴν παραμικρὰν ἐξήγησιν ἀπὸ ἑνα ἀγνωστον, τοῦ ὁποίου ἡ παρέμβασις τοῦ εἶχε φανῆ τόσον πολυτίμος, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ καμμίαν ἐρώτησιν, ἀν καὶ εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ εἰς ποῖον ὄφειλε τὴν σωτηρίαν του, πότε καὶ ποῦ θὰ τῷ ἐπετρέπετο νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν. . .

Ἐπὶ μίαν ὥραν, τὸ ἀερόπλοιον ἔκαμιν εἰς τὸν ἀέρα ἐλιγμούς, τελείως πειθῆνιον εἰς τὸ πηδάλιον του. Ἐστρεφεν, ἐλόξευεν, ἀνέβαινε, κατέβαινε χωρὶς κραδασμούς, χωρὶς φανερόν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπαίζε σὰν χελιδονάκι.

Ὁ Γιάγκος ἐθαύμαζε τὴν τελειότητα τοῦ μηχανισμοῦ του. Μὲ μίαν ἀπλὴν πίεσιν εἰς τοὺς ἠλεκτρικοὺς μεταγωγούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνδεδεμένοι μὲ τὰς ἠλεκτρικὰς στήλας τὰς κρεμασμένας εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἀεροστατοῦ, ἐγίνοντο ὅλα αὐτὰ. Ἦτο δὲ τόσον ζωηρὰ ἡ περιέργεια τοῦ Γιάγκου, ὥστε, ὄλην αὐτὴν τὴν ὥραν, καμμίαν δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὰ θαύματα τοπεῖα, τὰ ὁποῖα παρήλαυαν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἦτο ἄσημνα πέπλα

τῆς πρωΐνης ἐκείνης ὥρας ἐδιπλώνοντο φωτισμένα ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἐσχίζοντο, ἀφηνάναν ἀπέφουσαν πούλιες χρυσοῦς εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα ἐσκορπίζοντο σὰν ἐλαφρὰ πούπουλα. Οἱ ποταμοὶ ἐλαμποκοποῦσαν ἀνάμεσα εἰς ὄχθας σμαραγδίνης, οἱ δρόμοι ἐμοιάζον σὰν στενὰ χρυσοκέντητα κορδονάκια ἐπάνω στὰ πράσινα λιβάδια· κάπου-κάπου καὶ ἑνα στρατιωτικὸν ὄχρωμα, ὄχι μεγαλῆτερον ἀπὸ μικροῦλαν ἀνθοδέσμη, λησμονημένη ἀπὸ κανένα παιδάκι μέσα στὴν πρασιναδά τοῦ χορτοῦ. Τὰ κτίρια ἐφαίνοντο

σὰν μικρὰ γλυκίσματα, οἱ ἀνθρώποι σὰν δραστήρια μυρμηκία. Μόνος ὁ δροσολουμένος κάμπος εἶχε διατηρήσῃ τὸ μεγαλεῖόν του, τὴν ἡρεμον μεγαλοπρέπειάν του, τὴν ὁποίαν δὲν ἤμποροῦσαν ν' ἀμαυρώσουν τὰ ἀπέναντί του τόσον μικροσκοπικὰ ὄντάρια, ποῦ ἐπολεμοῦσαν διὰ τὴν κατοχὴν του. . .

Τέλος, τὸ ἀερόστατον κατέβη χαμηλότερα, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Γιάγκος ἤδυνῆθη νὰ διακρίνῃ τὸ μπουερικὸν στρατόπεδον τοῦ Λάγκμπεργ.

Ὅταν τὸ ἀερόπλοιο ἐνέβη εἰς ὕψος δέκα μέτρων περίπου ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ὁ ξένος ἐβριφεν, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κιγκλιδώμα, πρὸς τὰ κάτω τὴν σκάλαν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναβῆ προηγουμένως ὁ Γιάγκος, καὶ εἶπε:

— Καταβῆτε!
 Ὁ νέος ἐπανελάβε τὰς εὐχαριστίας του, διεσκέλισε τὰ κάγκελλα καὶ ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὸν ἀέρα εἰς τὴν γῆν, καταλυπημένος διότι δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο ὁ ἀλόκοτος σωτὴρ του. Ἐσκέπτετο μόνον ὅτι ἴσως ἦτο ὁ Βόρις Βολκώφ.

Οἱ Μπόερς εἶχαν ὀρμίσῃ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐν σώματι, μὲ τὰ τουφεκία των ἐτοίμα, ἀλλὰ τὸ ἀερόπλοιο ὕψωσε τὴν λευκὴν σημαίαν, καὶ ἔτσι ἐκρατήθησαν καὶ δὲν ἐπυροβόλησαν.
 Ὅταν ὁ Γιάγκος ἐπάτησεν εἰς τὴν γῆν, ἡ φωνὴ τοῦ Ζουαντικ ἠκούσθη, τρέμουσα, γε-

Ἐσημάδευε τὸν ἀξιωματικόν... (Σελ. 130, στ. γ')

τῶν Κυμάτων μὲ τὸ Σκέρτος, Ζίαν, Αἰθῆν καὶ Γλυκίαν Ἑλλάδα—τὸ Πεδίον τῆς Μάχης μὲ τὸν Ἑλληνα Μαχητὴν, Ἀφροδίτην, Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην καὶ Δούκιαν τῶν Σαλώνων—ἡ Φίλη τῶν Ἀνδῶν μὲ τὸ Οὐράνιον Τόξον, Ἀμίμητον Γελοιοποιόν, Ζίαν καὶ Σαυθὴν Νεοτάιδαν—ἡ Ἑθνικὴ Ἀναγέννησις μὲ τὴν Αἰθῆν, Ζίαν, Φίλην τῶν Ζῶων, Ἀμίμητον Γελοιοποιόν καὶ Ζήτω ἡ Κτανόλευκος—ἡ Μεγάλῃ Ἰδέα μὲ τὴν Αἰθῆν, Δευκοκόμαντον Αἰγιαλόν, Στεναγμὸν τῆς Μακεδονίας καὶ Παλλάδα—ἡ Αἴρα τῆς Χίου μὲ τὸ Μαγεμὸν Ἀκρογιάλι, Ροδιαν Αἴραν, Ποιμενίδα τῆς Χίου καὶ Ἀστέραι τῆς Χίου.

Ἡ Διάπλαισις ἀσπάξεται τοὺς φίλους τῆς Ἑνωσις ἢ Ὀνόματος (ἐγέλασα μὲ τὰ νέα τῆς πόλεως σας) σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου) Γυμνάσιον Μυτιλήνης (ὄχι, δὲν θάρρησον· εἰ, κρῖμα ποῦ δὲν εἶχες φωτογραφικὴν μηχανήν, νὰ ποδοσνατίσης τοὺς μικροὺς μπεκρηδες τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας!) Ἐσομαράδα (καλὸ ταξίδι καὶ περιμένω γράμμα σου) Ζίαν (εἶδες ὅτι ἐδημοσιεῖσθαι χωρὶς τὸνομά σου· τὸ ὄνομα βάζω μόνον ὅταν ὑπάρχῃ ρητὴ παραγγελία περὶ τούτου) Ἀλκιβιάδην Δ. (νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ ποῦ θέλεις δὲν εἶνε κατάλληλον διὰ τὸ περιοδικόν μας· τὸ κείμενον τῶν Μ. Ἀγγελιῶν πρέπει νὰ εἶνε ἑλληνιστὶ· μόνον ἡ διεύθυνσις εἰμπορεῖ νὰ γραφῇ γαλλιστὶ) Νικηφόρον Ὀδρανόν (περιμένω μὲ ἄλλην εὐκαιρίαν) Ἐρημίτην (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου· αἱ λύσεις ἐλήφθησαν· ἀλλὰ αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις πρόρου· περιμένε νὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμὸς) Κίρκην (βεβαίως, καὶ εἰκοσάλεπτα εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς· ἀκόμη καὶ δραμὴν εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς διὰ δέκα τετράδια, καὶ νὰ σοῦ κρατῶ ἐγὼ λίσμον) Ροδοπαρίον Μικρούλαν (ἁ Παῦλον καὶ Μικὲν) καὶ χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα· διὰ τὸ ξεσάδιωμά σου παραπέμπω εἰς τὸν ὀδηγὸν τοῦ 1ου φύλλον· καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα, πρέπει νὰ τὸν διαβάσῃς ὅλον) Μεγάλην Ἰδέαν (χαίρω ποῦ ἐγίνες καλά· ναι, εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς πολλὰς προτάσεις μαζὶ, νὰ τὰς δημοσιεύσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον) Ἡζὼ τῆς Καρδίας (διότι αἱ ἄλλαι ἦσαν πρὸς ψευδώνυμα μὴ ἐγκεκριμένα διὰ τὸ 1907) Αἴραν τῆς Χίου (ποτέ νὰ μὴ σὲ βασανίζου τοιαῦται ὑπαφίαι· ὅταν δὲν βλέπῃς ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐν φύλλον, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ ἴδῃς εἰς τὸ ἄλλο) Κροντάλλιον Σηλίαιον (ἔστειλα) Δευκοκόμαντον Αἰγιαλόν, Ἀγγελον Ἀνθρακινόν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν σύστασιν· δέγμα ἔστειλα) Περσιονεάκι τῆς Ἰθάκης (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ναι, θὰ προκηρυχθῇ καὶ ποιητικὸς Διαγωνισμὸς) Ἀνοξιζάτικο Λουλοῦδι, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ην Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΕΞΕΔΟΘΗ:

© ΠΑΥΛΟΣ ΚΙ' Ο ΜΙΚΕΣ

Ἐμμετρικὸν παιδικὸν δῆγμα

Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ W. BUSCH

ὑπὸ **FAK**

Μετὰ πολλῶν γελοιογραφιῶν καὶ εἰκονογραφημένων ἐξοφύλλων

Καταλληλότατον

διὰ τὰ μικρὰ παιδία καὶ διὰ τὰ μεγάλα ἀκόμη διαισθησιακόν.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ἢ ΦΡ. 2

Καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἀπριλίου

Ὁ χάριτος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον τὰ γράφειν τὰς λύσεις, τὸν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φραγκοῦλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

201. Συλλαβογράφος.
 Ἀνάμεσα εἰς νόταν
 Καὶ εἰς ἀντωνυμίαν,
 Ἐν μέλος σου ἂν θέσῃς,
 Ἀπ' τὰς δικὰς μας πόλεις
 Ἀμέσως τότε μίαν
 Μ' αὐτὰ θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαοβιακοῦ Ἀνθους

202. Στοιχειογράφος.
 Μ' εὐρίσκεις ἰς τὰ θηρία,
 Καὶ εἰς τοὺς ποταμούς,
 Κεφάλι, μέση ἂν βγάλῃς,
 Εἰς κήπους ἀνθρώπου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσόκτινης Αἰγῆς

203. Δημῶδες Αἶνιγμα.
 Μία βαροῦλα φορτωμένη
 Σὲ σπηλιά μπαίνει καὶ βγαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἑλληνος

204. Σίγμα.

+++++ = Μυθοποιός.
 ++* = Ρῆμα.
 + = Ὀδισιατικόν.
 + = Θεὸς μας.
 +** = Πόλις τουρκικὴ.
 *+***** = Κράτος ἀσιατικόν.
 ++++++ = Πόλις ἰταλικὴ.

Ἡ ἄνω διαγώνιος σχηματίζει ἀρχαῖον θεόν, ἡ δὲ κάτω κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννης Λαζα

205. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
 Ἀρχαῖος Ρήτωρ—Φιλόσοφος—Γράμμα + Πόλις τῆς Τουρκίας—Ὀργανον—Μέλος + Διάστημα—Σύνδεσμος—Ἀντωνυμία + Πόλις τῆς Εὐρώπης—Νῆσος τοῦ Αἰγαίου = Γράμμα + Νῆσος τοῦ Αἰγαίου—Ἀἰθῆσις—Σύνδεσμος + Θεὸς Αἰγύπτου—Ἀνθος—Ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Βυζαντινὸς Ἀυτοκράτωρ Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρχοντοπούλας τῶν Λευκῶν Ὁρέων

206—210. Μαγικὴ Συλλαβή.
 Ἡ ἀνταλλαγὴ ὄνο γραμμάτων ἐκείτης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν τριψηφίον συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τέμνω, κίσα, Σόλων, τασός, ἱατρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φροῦδου Ὀνειροῦ

211. Διπλὴ Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν Νηρηίδα· τὸ δὲ δεύτερον τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τέταρτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, σχηματίζουν ἀρχαῖον θεόν:

1, Μυστήριον, 2, Ἀκρωτήριον, 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 4, Ἀυτοκράτωρ ρωμαῖος, 5, Ἀρχαία βασιλοῦσαι, 6, Υἱὸς ἀρχαίου βασιλέως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μυτιλήνης

212. Μικτόν.
 ου - υ - ε - λθρ - λλ - * - τπσ
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολέου Λαβάρου

213. Γρόφος.

Μίτος ἢ φρ. φα φα φα
 φα νχι φα V C
 φα

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀννίβα τοῦ Καρχηδονίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 10.

111. Ἀνησυχία (α, νι, σι, χι, α.) — 112. Ὀρφεὺς—Μορφεὺς.—113. Ἀπόλλος (ο) Λάιος.
 114. Π Δ Α Σ Δ Ε Ρ Α Σ Π Α Ρ Α Λ Ο Σ Σ Α Λ Ο Σ Σ Ο Σ Σ

115. ΑΜΣΤΕΛΟ-ΔΑΜΟΝ (Μάλα, Σάμα, Τολέδον, ἔτνος, λάμα, ὁμάς, Δαναός, Νότος.) — 116. Ἀραράτ.
 117. Ὁ κύριος τοῦ ἀριθμοῦ 3 φαίνεται ἂν ἡ Μαγικὴ Βίβλιν ἀναποδογυρισθῇ. Τὸ κεφάλι του εἶνε εὐθὺς μετὰ τὸ καλῶθι, τὸ δὲ χεῖρι του εἶνε ἡ κορμὸς τῆς δευτέρας ὑπαλλήλου τῆς ἱμαξοθήκης. — 118 — 122. Τῆ ἀνταλλαγὴ διὰ τοῦ Κ, Ρ: κόρδαξ, ἀρκος, κάρνον, ὀκρίβας, ἔρκος.—123. ΑΙΑΣ-ΜΑΙΑ (Ἀμήν[Μάνη]—Ἰανός [οἰνάς]—Ἰανός [Ἰανός]—Σάλος [ἐλι-σος]).—124. Θὰ βρεθῆς πῶδα νὰ πιάσῃς ψάρια.—125. Ἑλλήνων παῖδες, προγόνοισ δόξης ἔσκει μέμνησθε (Ἐλ ἦν ὢν πεδ ἐς-πρὸ γων-δοξ εἰς αἰσα-εἰμαι-μν' εἰς θε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὅλησθαι καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Εὐχαριστῶ ὑποστηρίζαντάς με, ἰδιαιτέρως Ὑπερ Πατρίδος.—Κτανόλευκον Λάβαρον, ἐκ Δημητσάνης. (Ζ'—108)

Ἄξιοι παντός ἐπαίνου οἱ ψηφίσαντες τὸ Ζήτω ἢ Ἑνωσις, σημασίαν αὐτοῦ ἐνοήσαντες.—Ἀτρόμητος Λέων. (Ζ'—109)

Ἀνταλλάσσομεν δελτάκια χρωματιστά. Προτιμῶμεν τοποθεσίας.—Thrasymbule Paschalidès, Agousta, Macedoine.—Fantaisie—Jean Joannidès, Ecole Guiraud, Salonique. (Ζ'—110)

Ἀγαπῶ τὸ Φίλημα Σιμῆς, διατὶ δὲν γράφεις; Δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι μελαγχολικὴ πάλιν γιὰ τὴ συννεφία. Χίλια φίλια.—Σαυθὴ Μουσιε. (Ζ'—111)

Ἐπὶ τῷ Πάσχα αὐτῶν ὀλοφύχως ἀπευθύνω Διηγήσασθαι Νεολαίας καὶ Συνδρομητῶν ἀπείρους εὐχαίρας εὐχάς.—Κορδόραρος. (Ζ'—112)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ (Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δρ. ἢ φρ. 3

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δρ. ἢ φρ. 3

[Αἱ δύο Σειραὶ ὁμοῦ δρ. ἢ φρ. 3,50 καὶ χενσοῦδοι δρ. ἢ φρ. 7.]

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἢ φρ. 3.

[Χενσοῦδοι, δρ. ἢ φρ. 3,50]

μάτη από συγκίνηση και θαυμασμό.

— "Ένα αερόπλοιο!

Αλλ' αυτό είχε αρχίσει ν' αναβαίνει πλέον. Και όλοι τὸ ἐκύτταζαν ν' ἀπομακρύνεται, κινούμενον με δύο ελαφράς έλικας, πού έφαινότο εἰς τὴν πρῶράν του, καὶ ὁ ἥλιος τὰς έκαμνε νὰ λαμποκοποῦν σάν τὰ πτερὰ ἀσημένιας πεταλούδας...

Ὁ Ὑδών, ὁ Ἰανός, δακρυσιμένοι ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ πρώτος, εἶχαν σπεύσει, κ' ἐξάλειξαν τὸν Γιάγκον με τὰς έρωτήσεις των, ἐνῶ ὁ κ. Ζουανίχ ἐφώναζεν:

— Τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! Πρέπει νὰ τὸν εὔρω, νὰ τοῦ ὀμιλήσω!

— Δὲν γνωρίζω τίποτε ἄλλο δι' αὐτόν, θεέ μου, παρὰ μόνον ὅτι μ' ἔχει σώσει. Καὶ διὰ νὰ με σώσει, μ' ἐφώναξε με τὸ ὄνομα μου καὶ μοῦ ἐπέταξε τὴν ἀνεμόσκαλαν, τὴν στιγμὴν πού ἐκινδύνευα νὰ πέσω εἰς τὰ χέρια τῶν Ἀγγλων.

— Ἄν ἐξαίρεσης μερικὰς λεπτομερείας, θὰ ἔλεγα πῶς εἶνε ὁ Ἀετός, ἐπιθύρισε ὁ κ. Ζουανίχ, ἀπογοητευμένος καὶ ὁμως, πῶς νὰ παραδεχθῶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἠμπόρεσε νὰ ἰδῆ τὰ σχέδιά μου; Ὁ Ἀετός...

— Ὁχι, ὁ Γύψ! δέχοφεν ὁ Ἰανός.

— Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν ἐσύ, μικρέ; Πές μου τότε, ἀπὸ ποτε ταξιδεύει εἰς τὸν ἀέρα με τὸσον θαυμαστὴν εὐκολίαν, ἀπὸ ποτε παίξει με τὰ ρεύματα, σάν φάρι με τὰ κύματα;

— Ὡ! ἀπήντησεν ὁ Ἰανός, ὁ Γύψ εἶνε παραπολύ γνωστὸς εἰς τὰ βόρεια μέρη τοῦ Τράνσβααλ, ὅπου συχνὰ ταξιδεύει εἰς τὸν ἀέρα, πέντε χρόνια τώρα ὁ κύριός του ὁμως εἶνε ἓνα πρόσωπον μυστηριώδες, διὰ τὸ ὅποσον, νομίζω, κανεὶς δὲν θὰ ἠμπορήσει νὰ σᾶς δώσῃ πληροφορίας.

— Πέντε χρόνια! ἔλεγε κ' ἐπανελάμβανεν ὁ κ. Ζουανίχ. Μὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ δόξα τοῦ κόσμου! Μικρὲ μου Γιάγκο, ἅμα τελειώσῃ τὸ ταξίδι σου, ἐγὼ θὰ τεθῶ ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ τοῦ αεροναύτου. Πρέπει νὰ τὸν ἀνακαλύψω, καὶ νὰ γίνω ὁ ταπεινὸς μαθητὴς ἐνὸς τέτοιου δασκάλου!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθεν ἓνας Μπόερ καὶ εἶπε:

— Ὁ στρατηγὸς Δεβέτ ζητεῖ ὅλους ὅσοι ἦσαν μαζί με τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Λακῶς.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ κ. Ζουανίχ, τοῦ ὁποίου ἡ ἔξαψις ἔπεσεν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰμεθα στρατιῶται, καὶ καλοὶ στρατιῶται ὅπωςδήποτε!

Ἠκολούθησε τοὺς συντρόφους του, καὶ ἔφθασαν ὅλοι ἐμπρὸς εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἐνδόξου ἀρχηγοῦ. Ὁ Δεβέτ, μαζί με δύο ἀπὸ τοὺς υἱούς του, ἐξέφραζε τὰ συγχαρητήριά του πρὸς τοὺς στρατιώτας τῆς ὀπισθοφυλακῆς.

Κατόπι, εἰς ἀγγλικὴν γλῶσσαν, συνεχάρη τὸν Γκύ, τὸν Ἰανόν, καὶ τὸν Ὑδών διὰ τὴν ἀνδρείαν των, διὰ τὸ ψυχραίμον θάρρος των, καὶ ἐδήλωσεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Λακῶς ὅτι τὸν προσελάμβανεν ὡς ὑπασιπιστὴν του. Ἡ τιμὴ αὐτῆ διὰ τὸν Γκύ, ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς ἡλικίας του, ἦτο ἀνέλπιστος τοῦ ἤξιζεν ὁμως.

Ἐπειτα ὁ στρατηγὸς ἐστράφη πρὸς τὰ Δίδυμα, καὶ μ' ἓνα ἀγαθὸν μειδιάμα, με τὸ ὅποσον ἱλαρύνῃ τὸ αὐστηρόν του πρόσωπον, εἶπε:

— Πάλιν σᾶς εὕρισκω εἰς τὸ τρομερὸτερον σημεῖον τοῦ κινδύνου, μικροὶ μου ἦρωες! Ἀλλοίμονον! διατί νὰ μὴ ἔχουν ὅλοι οἱ συμπατριῶταί μας τὴν γενναίαν σας ψυχὴν; θὰ εἶχαμεν ἐξοντώσῃ τοὺς Ἀγγλους!... Εἶμαι, παιδιὰ μου, παραπολύ πτωχὸς στρατηγός, κ' ἐσεῖς ἦρωες παρὰ πολὺ μικροὶ στὰ χρόνια, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ σᾶς χορηγήσω τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους μου. Τοῦλάχιστον, ἂς ἀκούσῃ ὅλος ὁ στρατός μου ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν: «Τὰ Δίδυμα τοῦ Τράνσβααλ εἶνε ἦρωες!»

Χονδρὰ δάκρυα ἔτρεχαν εἰς τὰ μάγουλα τῶν δύο παιδιῶν, τὰ ὅποια, ἐντροπαλὰ διὰ τοὺς ἐπαίνους πού ἤκουαν ἐμπρὸς εἰς τὸσον κόσμον, ἀπεκρίθησαν με σιγανῆν φωνήν:

— Ἐυχαριστοῦμε, στρατηγέ!

Εἰς τὸ τραπέζι τοῦ Δεβέτ καὶ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν του, παρεκάθητο ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ κ. Ζουανίχ, ὁ Γιάγκος, ὁ Ὑδών, τὰ Δίδυμα καὶ ὁ Ἰανός. Οἱ Μπόερς δὲν εὕρισκαν ἄτοπον τὴν παρουσίαν τοῦ μικροῦ μαῦρου εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀρχηγῶν των. Ἦτο βασιλεὺς ἄλλα βασιλεὺς, πού; τίνος; Αὐτὸ ἐσυλλογίζοντο με ἀπορίαν οἱ φίλοι μας, διότι ὁ Ἰανός ποτὲ δὲν εἶχε κάμῃ λόγον εἰς αὐτοὺς διὰ τὸ βασιλείον του.

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του, ὁ Ὑδών Κλοαρέν δὲν ἔφαγε με ὄρεξιν. Τόση ἦτο ἡ συγκίνησίς του, καὶ τὸ καμάρι του μεγαλῆτερον—ὡς ἐβεβαίωνε τὸν γείτονά του Ἰανόν—παρὰ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πλοερμέλ, ὅταν, στολισμένος με τὸν κόκκινον σάκκον καὶ με τὸ δαντελλένιον στιχάριον, ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν λιτανεσίαν τὴν χονδρὴν λαμπάδα τῆς ἐκκλησίας, πού ἦταν παραπολύ βαρειά διὰ τὰ χέρια του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ.

Ἡ πολεμικὴ κατάστασις. — Οἱ ἐκτροχιασταί. — Παραδοθῆτε! — Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο; — Διὰ τὸ Τράνσβααλ. — Ποῦ εἶνε τὰ Δίδυμα;

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου, ὁ πόλεμος μετὰ τῶν δύο νοτιοαφρικανικῶν δημοκρατιῶν καὶ τῆς βρετανικῆς αυτοκρατορίας ἦτο πάντοτε ἀκαμάτος. Αἱ διαπραγματεύσεις, πού ἤρχισαν ὁ λόρδος Κίτσεναρ καὶ ὁ στρατηγὸς Λου-

δοβίκος Μπόθας, εἶχαν ναυαγήσει, διότι ὁ κ. Τσάμπερλαϊν, ὁ ὑπουργὸς τῶν ἀγγλικῶν ἀποικιῶν ἦτο ἀδιάλλακτος, ἀρνούμενος πᾶν εἶδος ἀνεξαρτησίας εἰς τοὺς Μπόερς.

Οἱ στρατηγοὶ Μπόθας, Δεβέτ καὶ Δελαρέυ εἶχαν διανεμηθῆ τὴν φροντίδα τῆς ἀμύνης τῆς χώρας, ὅπου εἶχεν εἰσβάλλῃ ὁ ἀγγλικὸς στρατός. Ὁ πρώτος ἦτο εἰς τὰ ἀνατολικά τοῦ Τράνσβααλ, ὁ δεύτερος πρὸς τὴν ἀποικίαν τῆς Εὐέλπιδος Ἀκρας, ὁ τρίτος πρὸς βορρᾶν τῆς Πραιτωρίας. Οἱ Μπόερς ἦσαν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Γιωχάννεσבורγ καὶ τῆς Πραιτωρίας, παραλύοντες τὰς κινήσεις τῶν ἐπιδρομέων, ἕως εἰς τὰ κέντρα τῶν κατακτησέων των. Πληθος ἄλλοι στρατηγοὶ καὶ ὀπλαρχηγοί, ὅλοι τολμηροὶ καὶ ἐμπειροπόλεμοι, ἐδοηθῶσαν τοὺς κυριωτέρους ἀρχηγούς, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ἀπειθαρχὸν πνεῦμα καὶ ἡ κακὴ συνεννόησις μετὰ τῶν δὲν ἄφηναν τοὺς Μπόερς νὰ συλλέξουν τοὺς καρπούς τῆς ἀνδρείας των καὶ τῶν σποραδικῶν ἐπιτυχιῶν των.

Ἀπὸ τὴν Λύδεμβουργ ἕως τὴν Πραιτωρίαν, τὰ μπουερικὰ σώματα εἶχαν διανεμηθῆ εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς χώρας, ἡ δὲ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τῆς Δελαγάας ἐγίνετο καθημερινῶς τὸ θέατρον αἱματηρῶν ἀγώνων...

Τὴν 17 Φεβρουαρίου, ὁ κ. Ζουανίχ, ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Ὑδών, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τὸν Ἰανόν καὶ τὸν θεῖόν του, ἐκάλπαζαν, ὑπὸ τὴν προστασίαν μιᾶς μικρᾶς μπουερικῆς φρουρᾶς, εἰς τὸν δρόμον πού πηγάζει ἀπὸ τὸ Ματσάδοδορφ ἕως τὸ Μίδδελδουρφ. Ἐκεῖ αἱ περιστάσεις τοῦ πολέμου τοὺς εἶχαν ὀδηγήσει, ἀπὸ τὸ ἐν μπουερικὸν ἀπόσπασμα εἰς τὸ ἄλλο...

Δὲν ἔμεναν πλέον παρὰ δεκατρεῖς μόνον ἡμέραι ἕως τὴν προθεσίαν τῆς συνεντεύξεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὀρίσῃ ὁ Βόρις Βολκῶφ εἰς τὸ Μπουλαβάγιο καὶ ὁμως ἀπείχαν ἀκόμη ἀπὸ ἐκεῖ 600 περίπου χιλιόμετρα. Καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ διανύσουν ὅλην ἐκείνην τὴν ἀπόστασιν ἐπιπτοί, διότι, καθὼς ἦσαν ὑποπτοὶ καὶ χωρὶς διαβατήρια, ἡ ὁμοίότης τοῦ Γιάγκου με τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἐκτροχιαστῶν δὲν ἐπέτρεπεν εἰς αὐτοὺς νὰ μεταχειρισθῶν τοὺς ἀγγλικούς σιδηροδρόμους. Δὲν εἶχαν λοιπὸν καιρὸν νὰ χάσουν, καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀπρόσποτος ἀργοπορία θὰ ἦτο δι' αὐτοὺς ζημίαι ἀνεπανόρθωτος.

Ἡ μπουερικὴ συνοδία των εἶχε καθῆκαν νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ πέραν ἀπὸ τὴν Πραιτωρίαν, ὅπου ὁ τόπος ἦτο ἡσυχώτερος, καὶ ἐπομένως μεγαλῆτερα ὀπωςδήποτε ἡ ἀσφάλεια.

Ἐπλησίαζαν αἱ ὀκτώ τῆς ἐσπέρας. Τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα διηθύνετο πρὸς ἓνα λόφον, εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρᾶν

τοῦ ὁποίου ἐλογάριαζαν οἱ Μπόερς νὰ καταυλισθοῦν διὰ νὰ περάσουν τὴν νύκτα.

Ἄμα ἔφθασαν εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ λόφου ἐκείνου, πενήντα περίπου ἐνοπλοὶ Μπόερς ἐτινάχθησαν ἐπάνω ὡς διὰ μαγείας, κ' εὐρέθησαν ὀρθοὶ ἐνώπιόν των. Ὑπεδέχθησαν τοὺς νεοφερμένους με ἀνοικτὰς ἀγκάλας, καὶ ὁ Ὑδών ἔμεινεν ὄχι ὀλίγον εὐχαριστημένος, ὅταν εἶδε πάλιν τὸν Χᾶνς καὶ τὴν Ἐλζαν Ρίσιικ. Διότι τὰ Δίδυμα εἶχαν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τοῦ Λάγκβεργ πρὶν ἀπὸ τοὺς φίλους μας.

— Ἐχεις ἴσως τὴν περιέργειαν νὰ δῆς πῶς τὰ καταφέρνει ὁ Τζᾶκ Χίνδων με τὰ ἀγγλικά τραῖνα; ἠρώτησεν ἡ Ἐλζα τὸν μικρὸν Βρετόνον.

— Ὡ! καί, βέβαια! καὶ σεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε Γιάγκο; ἀπήντησεν ὁ μικρός.

Ἄλλὰ ὁ Γιάγκος ἔφερε τὴν ἀντίρρησην ὅτι ἦτο ἀφροσύνη νὰ ἐκτεθοῦν εἰς νέους κινδύνους, ἐνῶ ὁ καιρὸς ἐβίαζεν, ἠναγκάσθη δὲ καὶ ὁ Ὑδών νὰ τὸ παραδεχθῆ.

Οἱ Μπόερς ὁμως, οἱ ὁποῖοι συνώδευαν τοὺς Γάλλους, ἐδειξαν τόσον ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῶν συμπατριωτῶν των, αὐτοὶ δὲ τόσον ἐντόνος τοὺς ἐβεβαίωσαν ὅτι οἱ ταξειδιῶται θὰ ἠμποροῦσαν τὰ ζημερώματα νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των, ὥστε ὁ Γιάγκος, τὸν ὁποῖον εἴλκυεν ὁ πειρασμὸς νὰ ἰδῆ τὰ ἔργα τοῦ διασημοῦ Σωσίου του, ἐπέισθη καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ὑδών νὰ ὑπάγουν καὶ αὐτοί, ἀλλὰ ὡς θεαταὶ μόνον. Διότι ὁ Γιάγκος εὕρισκεν ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωὴν του εἰς κίνδυνον ἔπρεπε νὰ τὴν προφυλάξῃ διὰ τὸν Βόριν Βολκῶφ, τοῦλάχιστον ἕως τὴν στιγμὴν πού θὰ ἐφανέρωνεν αὐτὸς τὰς θελήσεις του.

Ἐνῶ οἱ νεοφερμένοι ὠμιλοῦσαν μετὰ τῶν ἑνῶς Μπόερ, ἕως εἰκοσιπέντε τὸ πολὺ ἑτῶν, ὑψηλός, λεπτός, ὠχρός, εἶχε πλησιάσει.

— Ὁ Τζᾶκ Χίνδων! ἀνέκραξε, με πλήρη βεβαιότητα, ὁ κ. Ζουανίχ, ὁ ὁποῖος πρῶτος τὸν εἶχε ἰδῆ.

Ὁ Ὑδών καὶ ὁ κηδεμόνων του ἐγύρισαν νὰ ἰδοῦν, καὶ ἡ ἰδίᾳ κραυγὴ θαυμασμοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη των.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

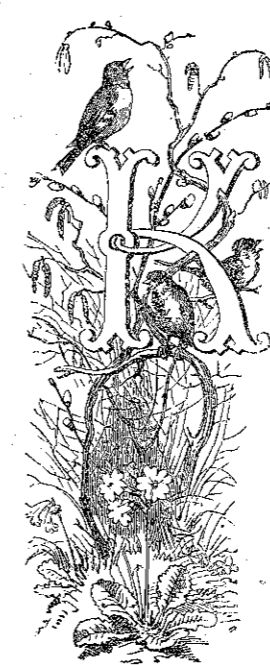
ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἄνθρωπος ἔχων ἀξίαν, εἶνε μετριώφρων ὡς ὁ ὄφις ὁ στάχους ὁ κλίτων ἀπὸ τὸ βάρος τῶν σπόρων. Ὁ οἰηματίας εἶνε εὐθυτενής ὡς στάχους κενός.

Μεγάλα πηδήματα, μεγάλα γκρεμίσματα.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΛΩΣ μᾶς ἦλθαν! Ἄν δὲν τὰ εἶδατε ἀκόμη, προσέξτετε καὶ θὰ τὰ ἰδητε. Διότι ἦλθαν! Ἦλθαν μαζί με τὰ γεράνια, ὅπως ἔρχονται πάντοτε... Ἡ ἀκριβέστερα, πρῶτα ἦλθαν τὰ γεράνια καὶ κατόπι των τὰ χελιδόνια. Μιανύκτα, ἀργά, πολὺ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἤκούσθησαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἄγρια καὶ γοερά κραυγαί, συνοδευόμεναι ἀπὸ ἰσχυρὰ περυγίσματα. Ὅσοι δὲν ἤξευραν τί εἶνε, ἐφοβήθησαν πολὺ ἄλλ' ὅσοι ἤξευραν, τοὺς ἐχαροποίησαν:

— Εἶνε τὰ γεράνια. Νά, μᾶς ἔφεραν τὰ χελιδόνια, καὶ θὰ φύγουν πάλι. Καὶ μαζί των ἦλθε ἡ Ἄνοιξις. Ζήτω ἡ Ἄνοιξις με τὰ Χελιδόνια!

Πολλοί, πραγματικῶς, ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ χελιδόνια ταξειδεύουν ἐπάνω εἰς τὴν ράχην τῶν γερανίων ὅτι δηλαδὴ τὰ γεράνια εἶνε τρόπον τινὰ τὰ πτερωτὰ ἄλογά των, ἀφοῦ μάλιστα ἔχουν κ' ἓνα κοίλωμα εἰς τὴν ράχην, ὅπου, λέγουν, μαζεύεται καὶ διατηρεῖται νερόν, ἐπίτηδες διὰ τοὺς ἀναβάτας των!... Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε λαϊκὴ πρόληψις. Ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα ἀποδημητικὰ πτηνά, καὶ τὰ χελιδόνια ταξειδεύουν με τὰ πόδια των, — θέλω νὰ πῶ με τὰ πτερὰ των. Πτωχὰ πουλιά, πῶς θάνειγοντο τὴν πολυτέλειαν τῶν πτερωτῶν ἀλόγων;... Ἄλλ' ἐπειδὴ συνήθως γεράνια καὶ χελιδόνια ἔρχονται μαζί, κ' ἐπειδὴ τὰ γεράνια εἶνε μεγάλα, ἐνῶ τὰ χελιδόνια εἶνε μικρά, ἡ σύμπτωσις αὐτὴ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ γεννηθῆ πρόληψις—καὶ νὰ πιστευθῆ ὅπως πιστεύεται κάθε περίεργον. Φέτος τὰ χελιδόνια ἄρχισαν νὰ μᾶς ἔλθουν. Ἐκινδυνεύσαμεν νὰ ἐορτάσωμεν τὴν 25ῃν Μαρτίου χωρὶς χελιδόνια καὶ πῶς γίνεται 25ῃ Μαρτίου, χωρὶς τὸ πουλὶ τῆς ἀνοιξέως, τῆς χαρᾶς, τῆς ἐλευθερίας;...

Ἄλλὰ διατί ἄρχισαν φέτος τὰ χελιδόνια; Αὐτὸ εἶνε ζήτημα. Εἰς τὴν Εὐρώπῃν τὸ παρετήρησαν πολὺ, καὶ παρεξενεύθησαν καὶ ἐζήτησαν τὴν γνώμην τῶν εἰδικῶν, καὶ καθένας εἶπε τὸ μακρὺ του καὶ τὸ κοντὸ του. Ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη εἶνε ὅτι, ἐπειδὴ φέτος ὁ χειμὼν παρετάθη δριμύς, τὰ χελιδόνια ἐφοβήθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἀφρικανικὴν ζεστασίαν των καὶ νὰ μᾶς ἔλθουν πρὶν λυώσουν ἀκόμη τὰ χιόνια. Θὰ εἰπῆτε: Καὶ ποῖός τοὺς ἐτήλεγράφησεν ἐκεῖ-κάτω, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὅτι ὁ Χειμῶν εἶνε ἀκόμη χιονισμένος; Αὐτὸ πλέον δὲν τὸ ξεύρει κανεὶς. Ἀλλὰ τὰ χελιδόνια εἶνε προικισμένα μ' ἓνα ἐνστικτον, ἀπὸ τὸ ὅποσον ὅλα τὰ θάματα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ. Καὶ νά, μόλις ἔλυωσαν τὰ χιόνια, μόλις ἐγλύκανεν ὀλίγον ὁ καιρὸς, μόλις ἡ Ἄνοιξις ἤρχισε νὰ χαμογελά, τὰ χελιδόνια μᾶς ἦλθαν. Ἡ παλῆς φωνῆς ἐπανεῦρον τοὺς πρώτους ἐνοίκους των, καὶ ὁ ἀέρας ἐγέμισεν ἀπὸ χαρμύσματα κελαδῆματα. Ἦτο καιρὸς! Τὴν 25 Μαρτίου τὴν ἐορτάσαμεν με λόγους, με ποιήματα, με ἄσματα, με στεφάνια, με σημαίας καί... με χελιδόνια. Ἄς εἶνε εὐλογημένα τὰ ὠραῖα πουλάκια τὰ ἐλπιδοφόρα! Ὁ ἐρχομὸς των μᾶς ἀναγγέλλει τὴν ὠραιότεραν ἐποχὴν καὶ γεμίζει τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ ἀγαλλίασιν. Ἡ Ἄνοιξις εἶνε ἐδῶ!

Θὰ πῆτε: Ὁ οὐρανός εἶνε συννεφιασμένος. Τὸ βράδυ τῆς Ἑθνικῆς Ἐορτῆς, τὸν ἐνθουσιασμόν μας καὶ τὴν φωταψίαν μας κατέβρεξε τὸ οὐράνιον ὕδωρ. Καὶ ἡ βροχὴ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ματαιώσῃ τὴν πάνδημον καὶ θερμοτάτην δεξιᾶσιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ὁ ὁποῖος μᾶς ἦλθε τὴν παρελθούσαν Δευτέραν. Ἄλλὰ τὰ σύννεφα περνοῦν, φεύγουν, διαλύονται. Καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, ὁ ἀνοιξιάτικος οὐρανὸς λάμπει καταγάλανος, καὶ ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος σκορπίζει ἀκτίνας θερμᾶς καὶ χρυσᾶς. Ὑπὸ τὸ φιλμά των ἀναβλαστάνει ἡ χλόη, καὶ φυλλοστολιζονται τὰ δένδρα, καὶ ἀνθίζουν οἱ θάμνοι καὶ γίνεται ἡ γῆ ὡς παράδεισος καὶ ἡ πλάσις ὡς ἀνοσπλημύρα, — ὅπως ἔλεγε προχθὲς εἰς τὸ χαριτωμένον τραγουδάκι τοῦ μικροῦ Παλαμᾶς. Εἶνε ἡ ζωὴ, ἡ νεότης, ἡ ἀκμὴ, ἡ χαρὰ, ἡ εὐτυχία. Ἄς ἀπολαύσωμεν λοιπὸν τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐποχὴν, εὐλογοῦντες τὸν οὐράνιον Πατέρα, ὁ ὁποῖος μᾶς τὴν στέλλει πάντοτε εἰς τὴν ὠραν τῆς!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο Όταμπής δ' ίδιος μου έχει διηγήθη έκείνο τὸ δράμα τῆς ἀφρικανικῆς ἐρήμου ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Όταμπῆ ἔχω ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Καραμπάμπουλα.

Δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸν Μεγάλος Τουμπουκοκράτης, ὁ καίμενος ὁ Όταμπής. Ὁ ἀφέντης του, ὁ Καραμπάμπουλας, ἄρχισε νὰ πίνη, νὰ πίνη ὅτι εὑρίσκειν ἐμπρὸς του, ἀπὸ πετρέλαιον ἕως σπέρτο τοῦ καμινέττου. Ἐπινε διὰ νὰ πνίξῃ τὸ μεράκι του, ποῦ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα αὐτοκίνητο, ποῦ δὲν ὑπῆρχε πιά οὔτε τοῦ Κυρίου Διακετῆ τὸ ἄραϊο το... το... τοκίνητο, νὰ κάμῃ τοῦλάχιστον μ' αὐτὸ καμιά βόλτα.

Κ' ἐμεθοῦσε τόσο ἀγρία ὁ Καραμπάμπουλας, ὥστε μιά ἡμέρα ἐσήκωσε τὸ τομπούκι του νὰ σπᾶσῃ τὸ κεφάλι τοῦ Όταμπῆ. Φυσικᾶ ἔσπασε τὸ τομπούκι καὶ ὄχι τὸ κεφάλι, ὁ Όταμπής ὅμως ἐπῆρε τόση τρομάρα, ὥστε ἐσηκώθη κ' ἔφυγεν ἀπὸ τὸ βασιλεῖον τοῦ Καραμπάμπουλα, χωρὶς κἀν νὰ υποβάλῃ προτῆτερα τὴν παραίτησίν

«Μπιταῖς... Όταμπής;...» (Σελ. 140, στ. β').

του ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀξίωμα του...

— Ἐμπῆκα σὲ μιά βαρκοῦλα ποῦ περπατοῦσε ἔστω νερό μὲ τὰ κουπιά, καὶ ἡ βαρκοῦλα ἐπῆρε τὸ ρεῦμα τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Κόγγου, καὶ ὁ ποταμὸς τὴν ἔβγαλε ἔς ἕνα πολὺ μεγάλο ποταμὸ, ποῦ εἶχε στεριά ἀπὸ τὴν μιά μεριά μονάχα (δηλαδὴ τὸν Ὠκεανὸ), καὶ μέσα ἔς αὐτὸν τὸ πολὺ μεγάλο ποταμὸ ἦτανε κἀτι μεγάλες βάρκες ποῦ ἐκάπνιζαν σὰν πολλὰ-πολλὰ μαζὶ τσιμπούκια, καὶ μέσα σὲ μιά ἀπὸ ἐκεί-

νες τὲς μεγάλες βάρκες, ποῦ ἦτανε μάγερως ἕνας πατριώτης μου, μ' ἐπῆρανε κ' ἐμένα ἀνθυπαντιπαρά... (κ' ἐδῶ ὁ Όταμπής ἐσταμάτησε νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοὴν του)... παραμάγερα, καὶ— νᾶμαι, Όταμπής, δούλός σας!

Ἔτσι μου διηγήθηκε ὁ Όταμπής τὸ τέλος τῆς ἱστορίας του. Δὲν εἶνε τώρα πιά ἀνθυπαντιπαράμαγερας, ἀλλὰ φορεῖ ψηλὰ κολλάρια, καὶ ἄσπρο γελέκο, καὶ μαῦρο φράκο, καὶ κοντὸ πανταλόνι, καὶ κάνει τὸν Ἀράπη κωμικὸ ἔς ἕνα μεγάλο ἵπποδρόμιο. Τὸν δεῦτερο κωμικὸ, ὅμως. Διότι πρῶτος κωμικὸς εἶνε ἕνας πρῶτος ἐξάδελφός του, ὁ Μπιταῖς, μὲ τὸν ὁποῖον μοιάζουν τόσο πολὺ, μὰ τόσο πολὺ—σὰν δυὸ μύγες μὲς σὲ τὸ γάλα,—ὥστε ὁ Παλιᾶτσος τοῦ ἵπποδρομίου κοντεύει νὰ παλαβώσῃ. Καί, ἅμα τοὺς βλέπει, τὸν ἕναν ἀπ' ἐδῶ, καὶ τὸν ἄλλον ἀπ' ἐκεῖ, στέκεται καὶ συλλογίζεται:

— Μπιταῖς... Όταμπής; Ἡ Όταμπής... Μπιταῖς;

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ

Ο ΚΟΙΝΟΣ ΝΟΥΣ

— Κώστα! Κώστα! τρέχα γρήγορα! — ἔβαλε τὰ ξεφωνητὰ ἡ Μαρίκα, κατατρομαγμένη. — Τὸ σκυλάκι ἔπεσε μέσα ἔστω πηγάδι!

Ἐτρεξε ἀμέσως ὁ Κώστας. Ἐπέταξε κάτω τὸ παλὸ τενεκεδένιο κατσαρόλι, ὅπου εἶχε βαλμένες ἕνα σωρὸ κάμπιες, ποῦ εἶχε μαζέψῃ ἀπὸ τὰ δεινδράκια καὶ ἀπὸ τὸ κλημά.

Τοῦ ἤλθε, διὰ μίαν στιγμὴν, ἡ σκέψις ὅτι αἱ κάμπιες θὰ ἔφρουγαν πάλιν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, καὶ θὰ ἐσκαρφάλωναν ἐπάνω ἔστω κλημά, καὶ θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ ξαναμαζευθοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σκέψις δὲν ἐσταμάτησε τὴν τρεχάλα του. Τί τὸν ἔμελε, ἂν θὰ ἔκαμνεν ὀλίγων ὥρων ἐργασίαν, ἔστω καὶ δυσάρεστον καὶ κοπιαστικὴν ἐργασίαν,—ἀρκεῖ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ πνίξιμο τὸ σκυλάκι του,

τὸ σκυλάκι ποῦ θὰ ἐμεγάλωνε καὶ θὰ ἐγίνετο ἕνας ὠραίος μαλλιάρδος σκύλαρος, πῶς μεγάλος καὶ ἀπὸ τὸν Κώστα.

— Γρήγορα, Μαρίκα, τὸ σχοινὶ τῆς μπουγάδας!

Δὲν εἶχε κουβᾶ καὶ σχοινὶ τὸ πηγάδι. Ὁ πατέρας διὰ περισσοτέραν εὐκολίαν, εἶχε τοποθετήσῃ μίαν περιστροφικὴν ἀντλίαν τὴν ἐγγύριζες, κ' ἔπρεπε νερό, ὅσο ἤθελες, χωρὶς νὰ κοπιᾶζης ν' ἀνεβάζης καὶ νὰ κατεβάζης τὸν κουβᾶ. Δὲν τὸ εἶχεν ὅμως φράξῃ ἐντελῶς τὸ πηγάδι ἀπ'

ἐπάνω, διότι ἔπρεπε νὰ παίρῃ αἶρα τὸ νερό. Εἶχε τοποθετήσῃ ἀπλῶς ἕνα στοργυλὸ σκέπασμα ἀπὸ λαμαρίναν... Τί τῆς ἤλθε τῆς Μαρίκας ν' ἀνοίξῃ τὸ σκέπασμα καὶ νὰ κυττάξῃ μέσα; Ἐσκυφεν ἐκείνη νὰ δῇ τὸ προσωπάκι τῆς εἰς τὸν νερένιο καθρέπτη, ἔσκυψε καὶ τὸ σκυλάκι νὰ δῇ κ' αὐτὸ τὸ μουτράκι του,— καί, μπλοῦμ! εὐρέθη μέσα στὸ νερό!

Ἡ Μαρίκα ἔτρεξε νὰ φέρῃ τὸ σχοινὶ τῆς μπουγάδας. Ἐνας παλὸς στοργυλὸς τενεκεδένιος κουβᾶς, μικρὸς κουβᾶς, ἦτο ἐκεῖ κοντὰ ὁ Κώστας ἔδεσε τὸ σχοινὶ εἰς τὸν κουβᾶ, καί, μιά καὶ δυὸ, ὡς ποῦ νὰ πῆτε τρία, ὁ κουβᾶς εὐρέθη κατεβασμένος μέσα ἔστω τρύπα τοῦ πηγαδιοῦ...

Ἐθαύμαζε ἡ Μαρίκα τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Κώστα. Ποῦ νὰ τὸ συλλογισθῇ αὐτὴ νὰ κάμῃ τέτοιον πράγμα! Καί ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Κώστας ἔφερε τὸν κουβᾶ κοντὰ ἔστω σκυλάκι, ποῦ ἐκολυμποῦσε σὰν τρελλό, καὶ συνάμα τοῦ ἐφώνησε: — Ἐλα, ἔλα! πιάσε τὸν κουβᾶ! πιάσε τον, νὰ σὲ τραβήξω ἐπάνω!

Φυσικᾶ τὸ σκυλάκι δὲν ἐκαταλάβαινε τὰ λόγια τοῦ Κώστα, ἀλλὰ τὸ ἐνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὸ ἔκαμε νὰ πλησιάσῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ στερεὸν πρᾶγμα ποῦ ἔπλεεν ἐπάνω στὸ νερό. Ἐπροσπάθησε νὰ γαντζωθῇ ἀπὸ αὐτό, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον. Ὁ τενεκεὶς ἦτο παραπολὺ γλυστερός, καὶ τὰ πόδια τοῦ σκυλοῦ ἐγλυστρουσαν. Νὰ μπῆ μέσα στὸν κουβᾶ, ἦτο ἐπίσης ἀδύνατον. Πῶς νὰ μπῆ; Μὲ τὸ κεφάλι μόνον ἄλλος τρόπος δὲν ὑπῆρχε. Ἀλλὰ τὰ σκυλάκια δὲν ἔχουν ἀνθρωπινὸ μυαλό, νὰ καθήσουν καὶ νὰ συλλογισθοῦν τόσο δύσκολα καὶ ὑψηλὰ πράγματα...

Ἐβαλε λοιπὸν κἀτι λυπητερὰ οὐρλιάσματα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πηγάδι, καὶ ἡ Μαρίκα, ποῦ ἐκύτταζεν ἀπὸ ἐπάνω ὀλότρεμη ἀπὸ τὴν λαχτάρα, ἅμα εἶδεν ὅτι τοῦ κάκου ἐπροσπαθοῦσε τὸ σκυλάκι νὰ πιασθῇ, καὶ ὅτι θὰ ἐπνιγότανε δίχως ἄλλο, ἔβαλε πῶς ἄγρια ξεφωνητὰ:

— Θὰ πνιγθῇ! θὰ πνιγθῇ! Νὰ το... πνίγεται! Δὲν μπορεῖ πιά νὰ κρατήσῃ τὸ κεφαλάκι του ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Ἀχ! τὸ καίμενο τὸ σκυλάκι!

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔφθανεν ἀπ' ἔξω ὁ Ἀρτέμης, ὁ περιβολάρης, καβάλλα εἰς τὸν γαίδαρό του. Ἐτρόμαξε εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ τὰ ξεφωνητὰ τῆς Μαρίκας, διότι ἐνόμισεν ὅτι ἔπεσε κανένα παιδί μέσα ἔστω πηγάδι. Ὅταν ἤκουσεν ὅτι ἦτο σκυλάκι, ἤσυχασεν. Ἐπέλευσεν, ἔδεσε τὸν γαίδαρό του εἰς ἕνα μεγάλο πεῦκο, μακριὰ ἀπὸ τὰ λουλούδια τοῦ κήπου, καὶ μὲ δυὸ-τρεῖς δρασκειλιές εὐρέθη κοντὰ ἔστω πηγάδι. Ἐνῶ ἐπλησίαζεν ὅμως, εἶδε τὲς κάμπιες ποῦ εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ κατσαρόλι, ἔσκυψε, ἐπῆρε μιά φουχτα χῶμα,

τὸ ἔρριξεν ἀπὸ ἄνω, τὲς ἐσκέπασε, καὶ ἔπειτα ἀναποδογύρισε τὸ κατσαρόλι στὸ χῶμα· αἱ κάμπιες ἔμειναν μέσα φυλακισμένες...

Ὅταν ἔφθασε ἔστω πηγάδι, ἔπιασε τὸ σχοινὶ ποῦ ἔμενεν ἀπ' ἔξω, τὸ ἐξετύλιξεν ὅλο κ' εὐρήκε τὴν ἄκρα του, ἐνῶ ἐφώνηζεν ἐν τῷ μεταξῷ τοῦ Κώστα:

— Γρήγορα, ἐκείνον τὸν ξυλένιο κουβᾶ, ἀπὸ τὸ σταῦλο!

Ὁ Κώστας τὸν ἔφερεν ἐν τῷ ἄμ. Ἦτον ὁ κουβᾶς μεγάλος, καὶ πολὺ πλατύς. Ἀμέσως τὸν ἔδεσεν ὁ Ἀρτέμης καὶ τὸν κατέβασε μὲ τὸ σχοινὶ, κοντὰ ἔστω σκυλάκι. Ἐγαντζώθη τὸ σκυλάκι εἰς τὸ ξυλένιο χεῖλος τοῦ κουβᾶ, καὶ μὲ μίαν μικρὴν προσπάθειαν, εὐρέθη καθισμένο μέσα.

Μετ' ὀλίγον, τὸ κακόμοιρο τὸ σκυλάκι, μούσκεμα ἀπὸ τὸ νερό, ἦτον εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κώστα...

— Καί τί σ' ἔκαμε νὰ συλλογισθῆς τὸν ξυλένιο κουβᾶ; — ἠρώτησεν ἡ Μαρίκα, ἡ ὁποία ἐκύτταζε τώρα μὲ περισσότερο θαυμασμὸν τὸν Ἀρτέμην.

— Ὁ κοινὸς νοῦς! ἀπήντησεν ὁ περιβολάρης, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀνθρωπος ὀλιγόλογος.

— Ἀμὲ τὲς κάμπιες; — ἠρώτησεν ὁ Κώστας.

— Πάλιν ὁ κοινὸς νοῦς! — ἀπήντησεν ὁ Ἀρτέμης, ἐνῶ ἐπῆγγαινε νὰ λύσῃ τὸν γαίδαρό του.

— Ὁ κοινὸς νοῦς... ἐπανέλαβεν ἡ Μαρίκα. Πᾶμε νὰ τὸ πούμε τῆς γιαιγιάς. Γιατί ἡ γιαιγιά πάντα λέγει πῶς εἶνε καλλίτερο νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸν κοινὸ νοῦ, παρὰ νὰ πουλᾶ ἐξυπνάδες!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἀμα εὐρέθη μέσα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἄνδῃ, ἐκύτταξε πρῶτα νὰ εὕρῃ ποῦ ἦτο κρεμασμένο τὸ σακκάκι, τὸ ὁποῖον ὁ ἐξάδελφος τῆς ἔβαλε συνήθως ὅταν ἐξῆρχετο. Καί, εἰς μίαν τσέπην αὐτοῦ τοῦ ἐνδύματος ἄφισε νὰ πέσουν τὰ χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν παλάμην τῆς.

Ἐκαμε τὸ ὠραῖον αὐτὸ κατόρθωμα, κ' εὐθὺς ἔσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἰδικὸν τῆς δωμάτιον, ὅπου, ἀφοῦ ἤνοιξε τὸ παράθυρον, παρουσίασε τὸ μέτωπόν τῆς, τὸ φλογισμένο ἀπὸ τὸν πυρετόν, εἰς τὰς δροσερὰς θωπείας τῆς αὔρας, ἡ ὁποία ἔσειεν ἀπαλὰ τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων.

Μετ' ὀλίγον ἡ φωνὴ τοῦ Ἄνδῃ ἔπαυσε ν' ἀκούεται, ἠκούσθη δὲ ἀντ' αὐτῆς ἡ φωνὴ τοῦ κ. Δεβουσύ. Ἡ Ἄν-

δρᾶ δὲν ἤδυνάτο νὰ διακρίνῃ τί ἔλεγεν ὁ πατέρας τῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν θωπευτικὸν τόνον τῆς φωνῆς του ὑπέθεσεν ὅτι εὐχαριστοῦσε τὸν πρόθυμον ἀναγνώστην του διὰ τὸν κόπον ποῦ εἶχε λάβῃ. Πραγματικῶς, τὴν ἴδιαν σχεδὸν στιγμὴν, ἡ θύρα τοῦ δωματίου τοῦ ἀσθενοῦς ἤνοιξεν, ἔπειτα ἐκλείσε πάλιν, καὶ τὸ βῆμα τοῦ Ἄνδῃ ἀντήχησεν εἰς τὸν διάδρομον. Ὁ ἐξάδελφος τῆς ἐπέστρεφεν εἰς τὸ δωμάτιόν του...

Ἡ καρδιά τῆς Ἄνδρας ἤρχισε νὰ κτυπᾶ δυνατὰ. Θὰ ἐγίνοντο λοιπὸν ὅλα ὅπως τὰ εἶχε προβλέψῃ ἡ φρενιασμένη

«Εἰς μίαν τσέπην τοῦ ἐνδύματος...» (Σελ. 141.)

φαντασία τῆς; Ὁ Ἄνδῃς θὰ ἔβαλε τὰ ρούχα του διὰ νὰ ἐξέλθῃ μαζὶ μὲ τὸ χρέμα, ποῦ εἶχε εἰς τὴν τσέπην του χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ; Ἐτρεμεν ὅλη ἀπὸ τὴν ἀνυπομονήσιν καὶ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἄλλὰ ἡ φρίκη τῆς κακῆς ἐκείνης πράξεως δὲν τὴν ἔκαμνε νὰ μετανόη.

Εἶχε προσπαθῆσῃ νὰ πνίξῃ τὴν κραυγὴν τῆς συνειδήσεώς τῆς, ἐπέσπευδε δὲ μὲ ὄλας τὰς εὐχὰς τῆς τὴν στιγμὴν κατ' ἦν ὁ ἐξάδελφός τῆς θὰ συνελαμβάνετο, μὲ τὰ χρήματα ἐκεῖνα εἰς τὴν τσέπην, ὡς ἐνοχος τῆς κλοπῆς, μὲ τὴν ὁποίαν ἤθελεν αὐτὴ νὰ τὸν ἀτιμάσῃ.

Ἦτο, ἄς τὸ ἐπαναλάβωμεν, τόσο πολὺ τυφλωμένη ἀπὸ τὸ πάθος, ὥστε δὲν ἐσυλλογίζετο κἀν ὅτι τὸ καταχθόνιον σχεδίον τῆς ἐμελλε νὰ καταρρεύσῃ μὲ τὸ πρῶτον φύσημα· διότι πῶς ἦτο δυνατόν, ἅμα ἔλεπεν ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὴν τσέπην του ξένον πρᾶγμα, νὰ μὴ τρέξῃ ὁ Ἄνδῃς καὶ νὰ μὴν τὸ εἰπῇ εἰς τὸν θεῖόν του; Καὶ πῶς, τότε, νὰ τὸν ὑπο-

πευθοῦν αὐτὸν ὡς κλέπτην; Ἦτο πιθανὸν ὅμως νὰ ἀντιληφθῇ ὁ κ. Δεβουσύ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν χρυσῶν του νομισμάτων, πρὶν ἀκόμη ὁ ἀνεσιός του κάμῃ ἐκείνην τὴν ἀνακάλυψιν· καί, βεβαίως, θὰ ἐφώνηζε τὴν κόρην του, ἀφοῦ αὐτὴ μόνη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιον, ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν ποῦ ἦνοιγε τὸ συρτάρι.

Καὶ τότε, αὐτὴ θὰ κατηγοροῦσε τὸν Ἄνδῃ ὡς ἐνοχον τῆς κλοπῆς. Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἦτο ἀποφασισμένη νὰ κάμῃ, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι θὰ τῆς ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ἐξηγήσῃ ποῦ ἐβάσιζεν ἐκείνην τὴν κατηγορίαν...

Ἐστῆριξε τὸ αὐτὶ τῆς εἰς τὴν τρύπαν τῆς κλειδαριάς, κ' ἐπερίμενε πότε θὰ ἔβγαίνεν ὁ ἐξάδελφος τῆς διὰ νὰ κάμῃ κανένα περίπατον εἰς τὸν κήπον· διότι, μετὰ τὴν λυπηρὰν ἐκείνην σκηνὴν, ἡ ὁποία συνέβη μεταξῶν των, ἐσκέπετο ὅτι ὁ θυμὸς του θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ τῆς ὀμιλήσῃ.

Δὲν ἐπερίμενε πολλὴν ὥραν· μόλις ἐπέρασεν δύο λεπτά, καὶ ὁ Ἄνδῃς, σφυρίζων σιγανὰ ἕνα τραγουδι, ἐξῆλθε πάλιν καὶ ἄρχισε νὰ καταβαίνει τὴν σκάλαν.

Ἀλλὰ εἰκοσιπέντε ἕως τριάντα χρυσᾶ ναπολεόνια μέσα εἰς μίαν τσέπην, δὲν μένουν ἔτσι, χωρὶς νὰ βαρύνουν τὸ ἐνδυμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει αὐτὴ ἡ τσέπη, κ' ἐπομένως χωρὶς ν' ἀποκαλύψουν τὴν παρουσίαν των. Ἐκινήθη ἡ περιέργεια τοῦ Ἄνδῃ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σκληρὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐτραβοῦσε πρὸς τὰ κάτω τὸ ὕφασμα τοῦ ρούχου του καὶ δὲν ἐνόημιζε τίποτε ἀπὸ ὅσα συνήθιζε νὰ κρατῆ ἐπάνω του ἔστω τῆς λοιπὸν, ἔβαλε τὸ χεῖρ του εἰς τὴν τσέπην κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα κύλινδρον, διὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ.

— Τί νὰ εἶνε τάχα; εἶπε μόνος του, ἐνῶ ἐζύγιζεν εἰς τὴν παλάμην του τὸν κύλινδρον, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ τί ἦτο... Μπᾶ! — ἐφώνησεν ἔπειτα, ἀφοῦ ἔβγαλε τὸν περικάλυμμα, — λίρες! Ποῦ ἔστω ὀργὴ εὐρέθησαν ἐδῶ μέσα! Μὰ ἔγινε σωστὸς Πακτωλὸς αὐτὴ ἡ τσέπη! Γιὰ νὰ δοῦμε, ὄνειρέομαι ἢ εἶμαι ἐξυπνος;

Ἐμέτρησε τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ἀφίνων αὐτὰ νὰ πέσουν ἕνα-ἕνα ἀπὸ τὸ ἕνα χεῖρ του εἰς τὸ ἄλλο.

— Ἐνα, δύο, τρία... δέκα... εἰκοσι... τριάντα, τριάντα ἕνα, τριάντα δύο ναπολεόνια! Μὲ ἄλλους λόγους σωστὰ καὶ πρόσβαρα ἐξαίεσια σαράντα φράγκα... τεράστιον ποσόν, σωστὴ περιουσία γιὰ ἕνα πτωχὸν γυμνασιόπαιδα σὰν κ' ἐμένα! Τί χαρὰ, φιλαράκο, ἂν ἦτανε δικὸς σου αὐτός ὁ θησαυρός! Δὲν εἶνε ὅμως, καὶ πολὺ θὰ δυσκολευθῶ νὰ πῶ, ἂν μ' ἐρωτήσουν, ποῖα μυστηριώδη περιστάτικα τὸν ἔκαμαν νὰ εὐρεθῇ εἰς

τήν κατοχήν μου. Άλλά τὸ καλλίτερον μέσον, διὰ τὸ διευκρινισθῆναι τὸ πρᾶγμα, εἶνε εἰς τὰ πάγω εἰς τὸν θεῖόν μου, καὶ ἴσως αὐτὸς ποῦ λύση τὸ αἰνίγμα...

Ἀνέβη πάλιν τὴν σκάλαν, καί, κάμνων νὰ χορεύῃ μέσα εἰς τὴν παλάμην του ὅλη ἐκείνη ἢ χρυσοῦ βροχή, διηρυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ κ. Δεβουσοῦ.

— Νὰ μὲ συγχωρήτε, θεῖε μου, τῷ εἶπε, ποῦ ἔρχομαι νὰ ταραξῶ τὴν ἀνάπαυσίν σας; μοῦ συμβαίνει ὅμως κάτι τι πολὺ περιέργον! Γιὰ δῆτε τί ἤβρα σὲ μιὰ τσέπη, ἔστὸ σακκάκι μου... Τριάντα δύο λίρες!... ναι, οὔτε περισσότερες οὔτε λιγώτερες, τὲς ἔχω σωστὰ μετρημένες.

Κ' ἔβαλε τὰ χρυσὰ νομίσματα ἐμπρὸς εἰς τὸν ἄρρωστον, εἰς τὸ βαθούλωμα τοῦ κλινοσκεπάσματος.

Ὁ κ. Δεβουσοῦ ἀνεκάθησε μὲ ὀρμήν, καὶ τόσον ἐφάνη ἀπορῶν μὲ τὴν ἀνακάλυψιν ποῦ τοῦ ἔλεγε ὁ ἀνεψιὸς του, ὥστε ἡ ἰδέα ποῦ εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸν Ἄνδρην μὴ τυχόν ὁ θεὸς του ἠθέλησε νὰ τοῦ κάμῃ αὐτὴν τὴν μεγαλόδωρον ἐκπλήξιν, ἀμέσως ἐθεύσεν ἀπὸ τὴν διανοήσαν του.

— Τριανταδύο λίρες, εἶπε; ... ἀπήντησε συλλογισμένος ὁ ἄρρωστος. Ναι, ναι, τόσα ἐπάνω-κάτω ἔπρεπε νὰ μένουν εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου ἀπὸ τὰ πενήντα εἰκοσόφραγκα, ποῦ εἶχα βάλῃ ἐκεῖ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ἔπειτα, νὰ καὶ ἡ θήκη των... Δὲν ἔμπορὸν νὰ ἐξηγήσω, ἐπρόσθεσε γεμάτος ἀπορίαν, πῶς αὐτὰ τὰ χρήματα κατώρθωσαν νὰ πηδῆσαν ἀπὸ τὸ συρτάρι μου εἰς τὴν τσέπην σου.

— Πολὺ σωστὰ! ἐκτός, ἂν τὰ ἐκλεψᾶ! ἐφώνησεν ὁ Ἄνδρης μὲ εἰλικρινῆ γέλιο.

Εἰς τὴν ἄλλην πλευρᾶν τοῦ διαδρόμου, ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ δωματίου της, ἡ Ἄνδρεια, μὲ φοβερὸ καρδιοκτύπι, ἐπροσπαθοῦσε νὰ κρυφακούσῃ τὴν συνομιλίαν τοῦ ἐξαδέλφου της μὲ τὸν πατέρα της. Εἶχεν ἀκούσῃ τὸν Ἄνδρην νὰ ξαναεβαίην τὴν σκάλαν καί, μὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα, ποῦ ἐκουδούνιζαν μέσα ἔστην παλάμην του, νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Δεβουσοῦ. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ἐπήγγαινε νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀνακάλυψίν του ἢ ἤλπιεν ὅμως ἡ Ἄνδρεια ὅτι ἐκεῖνο τὸ διάβημα δὲν θὰ ἔμποδίζε τὸν οἰκοδεσπότην νὰ υποπτευθῆ τὸν φιλοξενούμενον του, ὅτι ἐσκέφθη μὲν κατ' ἀρχὰς νὰ διαπράξῃ τὴν κλοπὴν, ἀλλὰ μετενόησεν ἔπειτα ἀπὸ τὸν φόβον τῶν συνεπειῶν ποῦ θὰ εἶχε δι' αὐτὸν ἐκείνη ἢ πρᾶξις, ἂν τυχόν ἀνεκαλύπτετο.

Δι' αὐτὸ, ἡ σκέψις ποῦ εἶχεν ἐκτομίση πρὸ ὀλίγου ὁ Ἄνδρης, καὶ τὸ ἀκόν γέλιο, μὲ τὸ ὅποσον εἶχεν ὑποσημειώσῃ τὴν ἐννοίαν της, δὲν ἔκαμαν ἄλλο παρὰ νὰ ἐξοργίσουν ἀκόμη περισσότερο τὴν Ἄνδρειαν ἐναντίον του.

Ἡ ταπεινὴ καὶ στενοχωρημένη στάσις θὰ τὸν ἐδείκνυαν περισσότερο ἔνοχον εἰς τὰ βλέμματα τοῦ κ. Δεβουσοῦ, ἐνῶ αὐτὴ ἡ γαλήνη τοῦ πνεύματος καὶ ἡ στωικτικὴ του ἀταραξία ἔσαν ἱκαναὶ νὰ διαλύσουν τὰς ὑποψίας, αἱ ὁποῖαι ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ ἐγερθοῦν διὰ τὴν τιμιότητά του.

— Ὡ! τώρα ἐκατάλαβα, ἀνέκραξεν αἰφνίς ὁ κ. Δεβουσοῦ, κτυπῶν τὸ μέτωπόν του... ἡ Ἄνδρεια βέβαια... ναι, ναι, ἔτσι εἶνε... Αὐτὴ μόνη γνωρίζει τὸ μυστικόν, ποῦ ἀνοίγει τὸ συρτάρι.

— Μὰ τότε, εἶπεν ὁ Ἄνδρης μὲ δυσπιστίαν, νομίζετε ἴσως ὅτι αὐτὴ ἔβαλεν αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς τὴν τσέπην μου, διὰ νὰ κάμῃ νὰ μ' ἐκλάβουν ὡς κλέπτῃν;

— Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές, ἀγόρι μου; διέμαρτυρήθη ὁ κ. Δεβουσοῦ μὲ ὄσση ὀρμὴν τῷ ἐπέτρηεν ἡ ἀδυναμία του. Ἦδὼς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐρμηνεύσῃς τόσον ἄσχημα αὐτὴν τὴν πρᾶξιν τῆς ἐξαδέλφου σου; Ἐνθυμήσου μόνον ὅτι ἤθελε προχθὲς νὰ σοῦ δώσῃ ἓνα εἰκοσόφραγκον κ' ἐσοῦ τὸ ἡγήθης ἐπιμόνως. Αὐτὴ ἡ ἀρνήσις τὴν ἐπέειραξε πολὺ, καὶ ἠθέλησε φαίνεται νὰ ἐκδικηθῆ μὲ τὸ νὰ σὲ κάμῃ νὰ δεχθῆς αὐτὰ τὰ χρήματα, χωρὶς ἐσοῦ νὰ τὸ γνωρίζῃς; ἴσως καὶ νὰ ἐφαντάσθη ὅτι μ' αὐτὸ τὸ μέσον ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῆ τὴν μετάνοιαν της διὰ τὸ ἀδικον ποῦ σοῦ εἶχε κάμῃ προτῆτερα. Καὶ σὺ τὴν ἐνόμισες ἱκανὴν νὰ κάμῃ τόσον μαύρην πρᾶξιν! Ἄ! πολὺ ὀλίγον γνωρίζεις τὴν

Ἄνδρειαν, τὴν μικροῦλά μου! Ἔχει βέβαια τὰ μικρὰ της ἐλαττώματα, ἀλλὰ δὲν εἶνε διόλου κακὴ.

Ἐξαφνα ἡ θύρα ἠνοιχθῆ μὲ βίαν, καὶ ἡ Ἄνδρεια εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ὡρᾶ, μὲ μάτια ὡς τρελλῆς, ἐχύθη πρὸς τὴν κλίνην τοῦ ἄρρωστο, τὸν ἀγκάλιασε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ δάκρυα θερμά.

— Πατέρα! πατέρα μου! ἐτραύλισε, μὲ τὸ στήθος της παραδερόμενον ἀπὸ τοὺς λυγμούς, — ὁ Ἄνδρης μὲ γνωρίζει καλά, κ' ἐσοῦ... ἐσοῦ δὲν μ' ἐγνωρίζεις ἀκόμα!

— Πῶς; τί θέλεις νὰ πῆς; — ἀνέκραξεν ὁ Δεβουσοῦ, φοβούμενος νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ζητῶν ν' ἀπαλαχθῆ ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸν τῆς κόρης του.

— Ὁ ἐξαδέλφος μου σωστὰ ἐμάντευσε, ὅταν ὑπέθεσε...

— Ὅταν ὑπέθεσε, τί πρᾶγμα; Τελεῖωνε, σὲ παρακαλῶ, μὴ μὲ βασανίζῃς...

— Ὅτι ἠθέλησα ἐγὼ νὰ τὸν ἐντροπιάσω διότι πραγματικῶς ἐγὼ εἶμαι ποῦ... Οἱ λυγμοὶ τὴν ἐπνιγαν καὶ τὸ ἐρόθημα τῆς ἐντροπῆς ἐφλόγιζε τὸ πρόσωπόν της. Ἐδίσταζε νὰ συμπληρώσῃ τὴν ὁμολογίαν τοῦ δόλου της.

— Ἐσοῦ εἶσαι ποῦ... Μίλησε ἐπὶ τέλους! διέταξεν ὁ ἄρρωστος, φοβερὰ καταταραγμένος.

— Ἐγὼ εἶμαι ποῦ εἶχα κάμῃ τὴν ἀπαίσιαν σκέψιν νὰ βάλω κρυφὰ αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς τὴν τσέπην σου.

— Μὰ, γιατί; γιατί; Τί σκοπὸν εἶχες μ' αὐτὸ;

Ἡ ἔνοχος, συναισθανομένη βαθεῖα τὸ αἰσχρὸς της, ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν της μέσα στὰ χέρια της.

— Γιὰ νὰ κάμω νὰ τὸν υποθέσουν ὅτι εἶνε κλεφτόπαιδο! ἐπιθύρσειν, ἀλλὰ τόσον σιγανά, ὥστε ὁ πατέρας της ἐμάντευσε μᾶλλον παρὰ ἤκουσε τὰ λόγια της.

— Δυστυχισμένη! δυστυχισμένη! εἶπε μὲ σπαρακτικὴν φωνὴν, συντετριμμένος ἀπὸ τὴν φρικτὴν ἐκείνην ἀποκάλυψιν. Πῶς ἔμπορεσες καὶ ἐφαντάσθης αὐτὸ τὸ μυσερὸν πρᾶγμα!

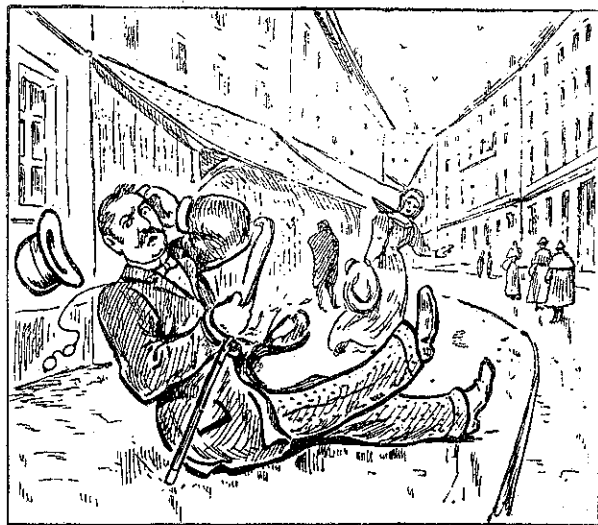
— Ἐκαμᾶ ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα, τώρα τὸ βλέπω ἤμουν ὅμως τρελλή... καὶ τὸν ἐμισσοῦσα τόσον πολὺ!

Κατόπι, ἐξηγτημένη ἀπὸ τὴν καταγίδα τῶν ψυχικῶν συγκινήσεων, αἱ ὁποῖαι τὴν εἶχαν συγκλονίσῃ τόσση ὥραν, ἔπεσε σχεδὸν ἀναίσθητος εἰς τὰ γόνατα, μὲ τὸ πρόσωπον ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τοῦ πατέρα της.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON AAKIASH

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ποῦ εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης;

— Ὅριστε κατάντας! Νὰ εἰδῶν στὰ περὶδοῦμα φλοῦδες! νὰ γλιστροῦν οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ τραβῶνται! Ποῦ εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ νὰ πληρώσῃ πρόστιμον; [Ἴδε σελ. 144.]

ΑΚΟΜΗ ΕΝ

Ἐχάμεν δημοσεύσῃ καὶ τὴν τελευταίαν συλλογὴν τῶν κρίσεων τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου περὶ τῆς «Διαπλάσεως», ὅταν εἰδῶμεν ἀκόμη ἐν φραστάτῳ ἀρθρίδιον, εἰς τὰς «Μοῖσας» τὸ ἐγκριτὸν περιοδικὸν τῆς Ζακύνθου (15 Μαρτίου, ἀρ. 336). Ἐυχαριστοῦντες θερμῶς τὸν κ. Λεωνίδαν Ζώνην, τὸν ἀξίον διευθυντὴν τῶν «Μουσῶν», ἀναδημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὸ ρηθὲν ἀρθρίδιον, διὰ τὸ ὅποσον πραγματικῶς εἴμεθα ὑπερήφανοι:

— Ἡ Διὰ π λ α σ ῖ ς τ ῶ ν Π α ῖ δ ω ν. Τὸ ἄριστον τοῦτο καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἀθηναϊκοῦ περιοδικῶν, τὸ ὅποσον διευθυντὴς καὶ ἐκδότης τυγχάνει ὁ ἀγαπητὸς συναδέλφος κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος, εἰσήλθε κατ' αὐτὰς πρὸς μεγίστην χαρὰν τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας εἰς τὸ 29ον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος. Ὅσα καὶ ἂν γράφῃ τις διὰ τὸ μετ' ἀγωνίας πάντοτε ἀναμενόμενον περιοδικὸν τοῦτο εἶνε ὀλίγα, ἂν λάθῃ δι' ἑφῖν οὐ μόνον τὴν τέρψιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικὴν διαπλάσιν καὶ μόρφωσιν, τὴν ὅποσαν παρέχει εἰς τοὺς ἀπειροπληθεῖς ἀναγνώστας του. Τοῦτο μόνον δύναται νὰ προσθέσῃ εἰς ὅσα κατὰ καιροὺς καὶ κατ' ἀξίαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγράφησαν, ὅτι ἂν ποτε εἰς τὸ μέλλον ἡ Ἑλλάς φθάσῃ εἰς ἀληθῆ πρόσδοκον καὶ ἀνάπτυξιν, τοῦτο κατὰ πολὺ θὰ ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν «Διαπλάσιν», ἣτις ἐπὶ τόσα ἐτη ἔργονετρῆσαι καὶ μετοχτεῦσαι εἰς τὰς ἀπαλὰς καρδίας τῶν ἀναγνωστῶν της τὰ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων ὑπὲρ πατριδος, θρησκείας, οἰκογενείας καὶ κοινωνίας.»

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Ἡ ἐργασίαι.

Ὁ μικρὸς Περικλῆς ἦτο πολὺ ἀδύνατος, καὶ ὁ ἰατρός εἶχε διατάξῃ νὰ τοῦ δίδουν ἓνα ποτηράκι καλὸ κρασί εἰς τὸ φαγητόν. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ποῦ ἔλειπαν οἱ γονεῖς του, καὶ ὁ Περικλῆς ἦτο μόνος εἰς τὸ τραπέζι, τοῦ ἤλθεν ὄρεξις νὰ πῆ περισσότερον.

— Δώσε μου κ' ἄλλο κρασί! θέλω κ' ἄλλο κρασί! ἐφώνησε τῆς κυρᾶ-Σταυρούλας, τῆς γράϊας ὑπηρετρίας των.

— Μὰ θὰ σὲ βλάψῃ, παιδί μου!

— Ἐ! μὴ φοβάσαι. Δώσε μου, σοῦ λέγω!

— Ἐτσι ἔλεγε προχθὲς καὶ τὸ ἀγόρι τοῦ περιδολάρη, εἶπεν ἡ Σταυρούλα! μὰ τὸν εἶδες καὶ σὺ, τὸν καλὸν τὸν Παντελεῆ, πῶς ἐθέσθους. Δὲν ἔμπορεσες νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, καὶ τ' ἀδέλφια του ἐγελοῦσαν μαζὶ του καὶ τὸν ἐπεριπαίζανε.

— Ἄς πᾶρουν τὰ μωτρά τους νὰ μὲ περπαίξουν ἐμένα, καὶ βλέπουνε!

— Μὰ, παιδί μου, ὅταν μεθύσῃς, πῶς θὰ τὸ ἐννοήσῃς ὅτι σὲ περπαίξουν; ... Δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ μὴ δώσῃς ποτὲ ἀφορμὴν στὰ ἄλλα παιδιὰ νὰ γελοῦν μὲ σένα; Ἄλλοιμον, ἂν μάθῃς ἀπὸ τώρα νὰ πίνῃς! Ἐπειτα δὲν θὰ διορθώσῃσαι πιά...

Ὁ Περικλῆς δὲν ἀπήντησε τίποτε. Ἐφάνη συλλογισμένος. Καὶ αὐτὸ εἶνε καλὸν σημεῖον διὰ τὰ παιδιὰ, ὅταν συναισθάνονται τὰ λάθη των.

Τρώγου μύγες!

Μεγάλῃ φασαρίᾳ εἰς τὸ σπιτικό! Τὰ μικρὰ εἶδαν τὸν πετεινὸν, εἰς τὴν αὐλὴν, ποῦ ἔτρωγε μύγες. Ἐπηδοῦσε εἰς τὸν ἀέρα, καὶ χᾶπ! χᾶπ! — ὄσες ἐπρόφθαινε τὲς ἔτρωγε. Καὶ ἐφάνετο πολὺ εὐχαριστήμενος! Ἀνησυχῆσαν ὅμως καὶ οἱ μεγάλοι: — Καλὲ τὴν μύγες! νὰ! τοσοῦτο μεγάλες! Μήπως πάθῃ τίποτε αὐτὸς ὁ μυγοχάρτης πετεινός;

— Κίνδυνος δὲν ὑπάρχει, εὐθεταίωσεν ὁ ἐγκυκλοπαιδικώτατος Ἄναβιας. Νά, διαβάστε ἐδῶ τί γράφει αὐτὸ τὸ ἀγγλικὸν περιοδικόν: «Αἱ μύγες μύγες — κατὰ τὸ οἶ ἔρηροι καρποῖ—παῖζου σημαντικὸν μέρος εἰς τὸ δράμα... ὄχι, εἰς τὸ κρᾶμα, ἤθελα νὰ εἰπῶ, τῆς τροφῆς ποῦ πρέπει νὰ τρώγουν τὰ πουλερικά. Οἱ Ἴνδοι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς πίνουν ἐκατομύρια τῶν ἐκατομμυρίων μύγες, μὲ τὰ δίκτυά των, ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν μεγάλων ποταμῶν. Τὲς βάζουν νὰ φεραθοῦν εἰς τὸν ἥλιον, ὡς τὲς σταφίδες, ἔπειτα τὲς κάμνουν πακέτα, ὡς τὲς σταφίδες πάλιν. Ἐπειθὴ δὲ ἀπεδείχθησαν ὅτι ὠφελοῦν πολὺ τὰ πουλερικά, ἰδίως τὰ μικρὰ κοτόπουλα καὶ τὰ πουλάκια τοῦ κλουβιοῦ, τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον των εἶνε μεγάλο. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν πωλοῦνται πρὸς ἐνάμισον σελλῖν τὸ πακέτο τῆς μῆς λίτρας».

— Ἀλλὰθὴ ἀκριβώτερα καὶ ἀπὸ τὲς σταφίδες!... Εἶδες ἐκεῖ;

Τὰ πέταλα.

Εἰς πολλὰ σπῖτια — ἀπὸ τὰ πτωχικώτερα ἕως τὰ ἀρχοντικώτερα — καὶ εἰς γραφεῖα ἀκόμη καὶ καταστήματα, θὰ σὰς τύχῃ νὰ ἰδῇτε κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχον ἢ κερφωμένον ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν, κανένα πέταλο ἀλόγου.

Μὴ παραξευθεύητε! Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πολλὰς δευσιδαιμονίας, καὶ ἡ ἰδέα ποῦ ἔχει ὁ λαός, ὅτι τὸ πέταλο δίδωκε τὰ μαγικά, εἶνε κοινὴ, ὄχι μόνον εἰς τὰ ἑλληνικὰ μέρη, ἀλλὰ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Καὶ σήμερον ἀκόμη, εἰς τὴν πρακτικὴν καὶ περὶ τὴν ἐποχὴν μας, θεωρεῖται τυχερὸς ὁ ἄνθρωπος, ποῦ θὰ εἴρῃ εἰς τὸν δρόμον ἓνα παλαιὸν πέταλον ἀλόγου. Πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες εἶχαν αὐτὴν τὴν ἀδυναμίαν εἰς τὴν μαγικὴν... δύναμιν τῶν πετάλων. Θέλετε μεγαλῆτερον; — Ὁ Νέλσον, ὁ ἔνδοξος ναύαρχος τῆς Ἀγγλίας, εἶχε κερφωσῆ ἓνα πέταλο εἰς τὸ κατάρτι τοῦ περιφύμου τρικρότου «Νίκης», εἰς τὸ ὅποσον ἐπέβαιναν, ὅταν ἐκέρδιζε τὴν νίκην εἰς τὸ Τρόφαλαρ...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Οἰκιακαὶ ἐξετάσεις: Ὁ πατήρ. — Ἐμπρὸς λοιπόν. Τί ἔμαθες; Πές μου καμμίαν περικοπήν ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὁ υἱός. — Καὶ ἀμέσως ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων ὤρμησε πρὸς τὸν κρημνὸν καὶ κατεκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ πατήρ. — Καὶ καμμίαν ἄλλην;

Ὁ υἱός. — Πορεύου καὶ σὺ καὶ ποίει ὁμοίως!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαυροθαλασσίτικο Δελφίνι

Ἡ μαμιά: — Πότε θὰ πᾶς ἔς τὴ θεία σου, Παιδί μου Ἀναστάση;

Ἀναστάσης: — Ἄσε, καλὲ μαμμάκα μου, Πρῶτα γλυκὸ νὰ φτιάξῃ!

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, Μαργαριταρένο Δάκρυ, ποῦ θὰ οικονομῆς ὀλίγον καιρὸν διὰ τὸ μοῦ γράφῃς τακτικὰ καὶ Κυριακῶν. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε μόνον λόγια... Πολὺ γρήγορα θὰ προκηρυχθοῦν Διαγωνισμοὶ καὶ θὰ ἔμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος.

«Ὁ θυμὸς μου μὲ τὸ Βασιλεῖον δὲν διήρκεσε πολὺ — μοῦ γράφει ὁ Λάζαρος. — Γιὰ τὸ ἴδιο μεσημέρι ποῦ ἐλάδαμε τὸ φύλλον σου,

δὲν ἔμπορῶσα νὰ ἔχω αὐτὸ τὸ βάρος ἔστη συνέδησί μου, καὶ ἐπῆρα ἀμέσως καὶ τὴν Διαπλάσεως σοῦ φιλιῶν...» Ἐῶγε, κόρη μου! Καὶ τὸ Βασιλεῖον ἐπίσης μοῦ γράφει καταχαρούμενον δι' αὐτὴν τὴν συμφιλίωσιν μὲ πληροφῶρὲ δὲ ὅτι παρευρέθη εἰς τὸν Παρνασσόν, ὅταν ὤμιλησε ὁ κ. Σοαζὺ καὶ ἔδειξε διαφόρους ἑλληνικὰς τοποθεσίας εἰς τὸν κινηματογράφον, καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτὴν τὴν διάλεξιν εὐχαριστήθη πολὺ. — Ναι, ἡ Κική μαζεύει γραμματόσημα, καὶ θὰ τὴν εὐχαριστήσῃς πολὺ ἂν τῆς στειλῃς.

Ἡ ἐπιστολὴ σου μ' ἐχαροποίησε πολὺ, Ἐσθὴρ Ζωή, καὶ μάλιστα ὑστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἶχα νὰ λάβω. Ποῦ νὰ ξερω ὅτι εἶχες ὀδύμη ἔστὸ χέρι! Τί γίνεται τώρα; Ἐπείρασεν ἐντέλως; Τὸ εὐχόμαι καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς τὸ ταχύτερον.

Ἐμῆ, διὰ νὰ δημοσιεύωμαι αἱ προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, πρέπει ν' ἀπευθύνωμαι πρὸς φερόντων ἐγκεκριμένα διὰ τὸ τρέχος ἔτος. Δὲν συμμορφώθης πρὸς τὸν ὄρον τοῦτον, καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἶδες τὰς ἰδιότητάς σου.

Ἐἶνε εὐκολώτατον νὰ εὐρίσκησθαι θέμα, Ἐλπίς τῶν Δυστυχῶν, ὅταν ἠεῦρες ὅτι ἐμὲ εὐχαριστοῦν αἱ ἐντυπωσίσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ποῦ ἐπῆγες; τί ἔκαμες; τί εἶδες; τί ἤκουσες; Νὰ μοῦ τὰ γράφῃς ὅλα καὶ ἔννοια σου. Αὐτὰ μοῦ γράφουν καὶ αἱ ἄλλα φίλαι μου, καὶ γεμίζουν δλόκληρην κόλλα.

Ἀπὸ τὸ Ἰαρίσι, ὅπου ἀπὸ τινος εὐρίσκειται τὸ ἀγαπητόν μου «21», μοῦ γράφει μεταξὺ ἄλλων: «Προχθὲς τὸ βράδυ ἐπήγαμε εἰς τὴν Ὀπεραν, ὅπου ἔπαιζαν τὴν «Ἀριάδνην», καὶ δὲν φαντάζεσαι πόσον ὠραία ἦτο. Τί τὰ θέλεις ὅμως! Δὲν μποροῦν νὰ κάμουν τίποτε ὠραῖον χωρὶς νὰνακατεῦσαν καὶ κάτι ἑλληνικόν. Καὶ νὰ φαντασθῆς πῶς μερικοὶ ἀμαθεῖς συμπατριῶταί μας, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τί ἀξίαν ἔχει νὰ ὀνομάζεται κανεὶς Ἑλλήν, ἀποφεύγουν νὰ ἐπιπύουν ὅτι εἶνε Ἑλλήνες καὶ κάμνουν τοὺς Φραντζέζους ἢ τοὺς Ἑγγλέζους! Καλὰ κάμνουν ὅμως ποῦ φαίνονται ἔξνοτι, ὅταν εἶνε τόσω κουτοί. Τί τοὺς θέλωμε! — Ἐδῶ ὅλω καὶ ἑλληνικὰ κομμάτια παίζου, Ἀριάδνη, Φαῖδρα, Ὀρφεύς, Ἡλέκτρα κτλ. Καλὰ εἶπε κάποιος Γάλλος σὲ μιὰ διάλεξιν, ὅτι αἱ Ἑλλὰς εἶνε ἔθνος τὸ ὅποσον δὲν θέλει νὰποθάνῃ, καὶ δὲν θάποθάνῃ.» — Ἄλλ' ἄς σταματήσω ἐδῶ, διότι κινδυνεύω νὰντιγράψω ὅλην τὴν ἐπιστολήν τοῦ «21». Τόσον ὠραία κ' ἐνδιαφέρουσα εἶνε!

Τὸ Ἄνθος τῆς Ἰδης ἤθελε νὰ ἦτο τὸ φύλλον μου δωδεκάσῆλον καὶ μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας. Ἀλλὰ γίνονται αὐτὰ μὲ τῶσιν κερὰν συνδρομῇ; Καὶ οἱ περισσότεροι φίλοι μου εἰμποροῦν νὰ πληρῶνουν μεγαλειέταν; — Ἐν τούτοις εὐχαριστῶ τὸ Ἄνθος τῆς Ἰδης διὰ τὰ ἐνθουσιώδη ποῦ μοῦ γράφει, καὶ τῷ εὐχόμαι νὰ βραβευθῆ γρήγορα, ἀφοῦ ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δημοσιεύῃ τὴν εἰκὼν του.

Αὐτὰ παθαίνει, Τаланτευομένη Ἐλπίς, ὅταν βιάζῃ κανεὶς τὰ χειμωνιάτικα καὶ βάζῃ καλοκαιρινὰ πρὸ τῆς ὥρας των: Πρῶτα τρώει κατσάδα, καὶ ἔπειτα κάθεται στὸ κρεβάτι ἡμέρες... Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶσαι κ' εὐχαριστήμεν, διότι κάποτε παθαίνει καὶ πολὺ χειρότερα... Ἄ! πολὺ ἐπικίνδυνα παιγνίδια αὐτὰ! Ἄν δὲν ἔλθῃ ὁ Ἀπρίλιος καὶ στρώσουν οἱ καιροί, καθόλου δὲν πρέπει κανεὶς νὰλαφρώνῃ καὶ ἄς ζεσταίνεται ὀλίγον...

Ὀνειρον τῆς Ψυχῆς καὶ Ἰωάννα Δάκρυ, ἡ κοινὴ ἐπιστολή σας μ' εὐχαρίστη

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἔτησίαι δρ. 8,—	Ἔτησίαι φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > 4,50	Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος > 2,50	Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδραίου ἄρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀπριλίου 1907

Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 19

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— Τρελλή! τρελλή βέβαια θά είσαι, διὰ τὴν κάμησ αὐτὸ τὸ ἐγκλημα! ἐφώναξεν ὁ ἄρρωστος, καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν ταραχὴν του καὶ τὴν θυμὸν, τὸν ὅποιον δὲν ἤμποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ. — Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ! γρήγορα στὸ δωμάτιόν σου, κακὴ κόρη! καὶ νὰ μὴ ξαναφανῆς ἐμπρὸς μου, ἀν δὲν σὲ φωνάξω. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν είσαι πιά κόρη μου! ὄχι, δὲν είσαι! Νά, πάρε μαζί σου αὐτὰ τὰ χρήματα! μού καίνε τὰ μάτια! καὶ θά μού ἔκαιαν τὰ χέρια, ἀν τὰ ἀγγίξαι!

Κ' ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ἔσπρωξε πρὸς τὸ μέρος της τὰ ἄτυχα ἐκεῖνα χρυσὰ νομίσματα! ἔπειτα, ἔστρεψε πρὸς τὸν τοῖχον τὸ πρόσωπόν της, καὶ δάκρυα ἤρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του...

Διὰ δευτέραν φοράν, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἦλθεν ὁ Ἄνδης εἰς τὸ σπῆτι των, ἀπεδιώκετο τὴν Ἄνδρῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ πατέρα της! Ἦτο ἀλήθεια λοιπόν! δὲν τὴν ἀγαποῦσε πλέον ὁ πατέρας της, αὐτὸς ποῦ ἄλλοτε τὴν ἐλάτρευε καὶ ἐγένετο ὁ εὐπειθὴς σκλάβος τῶν ὀρέξεών της, ὁ πρόθυμος ἐκτελεστής καὶ τῆς ἐλαχίστης φαντασιοληΐας της! Ὁ Ἄνδης, αὐτὸς ὁ νεοφερμένος, ἦτο τὴν τὴν πᾶν διὰ τὸν κα. Δεδοσὺ αὐτὴν δὲν ἦτο τίποτε ἢ σχεδὸν τίποτε δὲν κατεῖχε πλέον παρὰ τὴν

δευτέραν θέσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατέρα της. Ἦσάντο μὲσα της νὰ βράξῃ ὁ κρυφὸς θυμὸς ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ παρειακτοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε ρίψῃ ἀπὸ τὸν στυλοβάτην της, ἀλλὰ, ὅταν εἶδε τὴν ἄπειρον λύπην ποῦ ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ὁ ἄρρωστος, ἐπροσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐκρηξίν τοῦ θυμοῦ της, ἐσηκώθη ἀποτόμως καὶ διηθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Τὴν στιγμήν ποῦ, μετὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ μετὴν προκλητικὸν τὸ βλέμμα,

ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς του, ὁ Ἄνδης, λησμονῶν τὸ κακὸν ποῦ ἠθέλησεν αὐτὴν τοῦ κάμη, τῆς ἔτεινε φιλικῶς τὸ χερί. Ἄν ἡ Ἄνδρῆ ἐπετύγχανε νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησίν της καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν καλὴν ἰδέαν ποῦ εἶχε δι' αὐτὸν ὁ κα. Δεδοσὺ, ἴσως ποτὲ δὲν θά τῆς τὸ ἐσυγχωροῦσεν αὐτὴ ὅμως εἶχεν οἰκτρῶς ἀποτύχη εἰς τὴν ἐγκληματικὴν της ἀπόπειραν, ἡ ὁποία, ἐπὶ τέλους, δὲν εἶχε βλάβη παρὰ αὐτὴν τὴν ἰδέαν δι' αὐτὸ ὁ Ἄνδης ἦτο εὐδιάθετος νὰ τὴν συγχωρήσῃ καὶ νὰ τὰ λησμονήσῃ ὅλα. Τὴν ἐλεεινολογοῦσε, — καὶ τίποτε ἄλλο.

Δυστυχῶς μετὴν ἔξαψιν ποῦ εἶχεν, ἡ Ἄνδρῆ δὲν ἀντελήφθη τὴν κίνησιν τοῦ ἐξαδέλφου της. Μετὰ ταῦτα καὶ σπασμαδικὸν βῆμα διέβη τὸ δωμάτιον, ἔξηλθε καὶ ἐβρόντησεν ὀπίσω της τὴν θύραν, καθὼς τὴν ἔκλεισεν. Ἄμα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐκλείσθη ἐκεῖ μὲσα, διὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ ὄλων τὰ βλέμματα καὶ νὰ καλοσκοπήσῃ τὴν ἐλεεινὴν της πράξιν. Τί δὲν θά ἔδιδε τώρα, διὰ νὰ ἐκμυθηνίσῃ τὰ ἀπαίσια συμβάντα αὐτῆς τῆς τελευταίας ὥρας καὶ νὰ ἐξαλείψῃ καὶ τὴν ἀνάμνησιν των ἀκόμη! Τώρα πλέον, ἐσκέπτετο, θά ἦτο ἀντικείμενον φρίκης διὰ τὸν πατέρα της, τοῦ ὁποῖου ὁ εὐθύς καὶ ἐντιμὸς χαρακτήρ ἀπεστρέφετο πᾶν ὅ,τι ἦτο ψεῦδος, ἀπάτη, διπροσωπία. Καὶ

«Τρελλή! τρελλή βέβαια θά είσαι...» (Σελ. 145, στ. α'.)

εἶχε θέμα προχθὲς καὶ μού ἔγραφε πολλὰ καὶ διάφορα... ἄσχετα. Ἄλλὰ ποῖα εἶνε τὰ... σχετικά; Δὲν σὰς εἶπα νὰ μού γράφετε ὅ,τι θέλετε; Ὅταν εἶνε ἀπὸ τὸ χερί σας, ὅλα μ' ἐνδιαφέρουν. ὅλα!

ΕΓΚΡΙΣΙΕΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀνόμιμα, καὶ ὅσα ἀπὸ β, εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀκυάουσα Νεολαία, α (Α. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα) Κῦμα τοῦ Βοσπόρου, α. (Σ. Σ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὑπαιότερον ἐλπίζω ὅτι θά μού γράψῃς συχνά) Ναπολέον Βορλαράτης, α. (Ε. Ρ. ὑποθέτω ὅτι αὐτὸ θά προτιμᾷς, ἀφοῦ τὸ ἔγραψες πρῶτον) καὶ Σύμφωνον τοῦ Ὀλύμπου, α. (Γ. Δ. τί δῶρον ἠθελες διὰ λύσεις τριῶν φύλλαδων; θά λάβῃς ἀν ἐξακολουθήσῃς νὰ στέλλῃς κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Ὀδηγοῦ, καὶ ἀν βραβευθῆς εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ρυολέτιος, α. Κουροπάτιν, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ καταλάβουν: ἡ Ζαυθὴ Κρητικοπούλα μετὴν Ἀθήναι, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Κόρην τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Ζίαν — ὁ Ἰνδικὸς Λωτός μετὴν Ζίαν, Φιλελεύθερον, Ζήτω ἡ Ἐνωσις, Κίρκην καὶ Ταπεινὸν Ἴον — ὁ Ἀτρόμητος Δείων μετὴν Δούκιον τῶν Σαλώνων, Ἐσμεράλδαν, Ἰδιότροπον Νεάνιδα καὶ Ἐστεμμένην Καλλονήν — τὸ Ἄνιον Αἰνίγμα μετὸ Κίτρινον Ντόμινο, Βασιλεῖσαν τῶν Ἀνθέων καὶ Ἐθνομάρτυρα — ἡ Ζαυθὴ Μουσικὴ μετὸν Φρά-Διάβολον καὶ Σκέρτσο — ὁ Νικηφόρος Οὐρανὸς μετὸ Κίτρινον Ντόμινο, Ἀθήνην, Δούκιον τῶν Σαλώνων, Οὐρεοπόλον τῆς Δόξης καὶ Ἀθάνατον Ἑλλάδα — ἡ Ἀθάνατος Ἑλλὰς μετὸν Ἀφρόν τοῦ Κύματος — ἡ Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων μετὸν Ἀμύητον Γελοτοποῖον, Σκέρτσο, Φίλην τῶν Ζώων καὶ Ἀφραν — τὸ Ἑλληνικὸν Κλέος μετὴν Ἀθήνην καὶ Διακριθεῖσαν Ἀραμενίδα — τὸ Μαργαριταρένιον Δάκρον μετὸ Ἐντυχὸν Παρελθόν, Ἀγγελον τῆς Εἰρήνης, Ἀδάραον καὶ Βαρελάμ — ὁ Ἀδάραος μετὴν Ταλαντευομένην Ἑλλάδα, Ἀγγελον τῆς Εἰρήνης, Ἐντυχὸν Παρελθόν, Μαργαριταρένιον Δάκρον καὶ Αἰθέρειαν Ψυχὴν — τὸ Βαρελάμ μετὸ Ταπεινὸν Ἴον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Φιλόπατρον Ἑλληνα, Ἀργοῦντήν (ἔστειλα) Ἐντυχὸν Παρελθόν (χαίρω πολὺ ποῦ ἐγνωρίσθης μετὴν Διακριθεῖσαν Ἀραμενίδα δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐδιδασκείσασθε λαμπρὰ εἰς τὴν Καλλιθέαν) Μαυροθαλασσίτικον Δελφίν, Μόνωσιν (ἡ «Σφιγὲ τῶν Πιάγων» περιέχεται εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898, ὁ ὁποῖος τιμᾶται φρ. 3,50) Ναυτοπούδα τῆς Δόξης (καὶ ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι τοῦ χρόνου θά κάμετε κάτι καλλίτερον) εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ προσδεῖσθε;) Χρυσόπτερον Ἑλλάδα (δηλαδή, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, προσέθεσθε 2,000 ἐπιστολάς: πῶ, πῶ, τί φοβερὰ ἀπροσεξία! φαντάσθω ἀν ἐσπόμετο περὶ λογαριασμοῦ!) Χιονομένην Ἀμυγδαλιάν (καὶ ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θά είσαι τακτικὴ) Κίρκην (ἔχει καλῶς) Πίστις-Πατρίς (ἔστειλα) Μαγεμένον Ἀρογοῦλά, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Μαΐου
[Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον εἶναι γράφειν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φραγκόλους, ἀν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

214. Δεξιόγραφος.

Ἄπ' τὰ πολλὰ τὰ χάγανα
Μοῦ στράβωσε τὸ στόμα...
Νά κα' ἄρθρον, Πάπας ἔπειτα,
Γνωστός, ἀν δὲν λανθάνω...
Καὶ ἐπειδὴ μὲ εἶπατε
Ἦ καὶ μὲ λέτε ἀκόμα,
Βαθέως ὑποκλινόμεαι
Καὶ μία τοῦμα κάνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμύητου Γελοτοποῖου

215. Μεταγραμματομορφός.

Ρωμαῖον Αὐτοκράτορος
Ἐπῆρα τὸ κεφάλι,
Κ' ἐνῶ ἐκείνος ἔπρσπε
Νά πῆσῃ φυσικῶς,
Δὲν ἔξρω πῶς κατώρθωσε
Ἐν ἄλλο εὐθύς νὰ βάλῃ,
Καὶ νὰναξήσῃ... εἰς τοὺς ἀγρούς
Τοῦ κόσμου ὡς τροφός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δραπέτου Ἀγγέλου

216. Στοιχειόγραφος.

Ἄν εἰς πρόθεσιν γνωστῆν σου
Δύο γράμματα προσθέσῃς
Καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς,
Βασιλεῖα ἡπειρώτην
Παρευθὺς θάποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοντορβεθιτοῦ

217. Δογοπαίγιον.

Ποῖον γράμμα τ' ἀλφαβήτου
Μελετᾷ μὲς' ἐστὸ τηγάνι,
Καὶ ἀπ' τὴν πολλὴν μελέτην,
Ἐμμορφο φαί μᾶς κάνει;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Φουστανέλλας

218. Τρίγωνον κρυπτογραφικόν.

1	2	3	4	2	5
2	3	4	2	5	
3	4	2	5		
4	2	5			
2	5				
5					

Ἡ πρώτη λέξις εἶνε χημικὸν στοιχεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειρίου τῆς Πατρίδος

219. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 142 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θά ζωγραφηθῇ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ λυσογράφου, ἀνευ περιγραφῆς.

220. Ἑξαπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέρος τῆς Κεφαλληνίας, τὰ δεύτερα ἐπίθετα, τὰ τρίτα περιφημον ποίημα τοῦ Βύρρονος, τὰ τέταρτα ἐπίσημα χρόνον, τὰ πέμπτα θεῶν καὶ τὰ ἕκτα ἐπίθετον:

1, Ἐνδοξὸς ἡσος; 2, Ἐπίθετον; 3, Μῆν, 4, Προφήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοτίνου Στεφάνου

221. Φωνηεντόλιπον.

** - δξν-κτσθ-θλς-πρδγμσ-χρ-τς-δλτστς
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας Στέφρα

222. Γρίφος.

ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον
ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον
ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον
ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον	ον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαζάρου

Τέλος τοῦ 101ου Διαγωνισμοῦ
Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει νέος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11.

126. Ἐσοθῆς (ἐς [s] θῆς).—127. Ἀκαδημία (α, κά, δῖ, μί, α).—128. Λόχος-λόφος.
129. ΑΝΕΜΩΝΗ 130. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 131. ΜΙΑ-ΒΡΟΥΤΟΣ 132. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 133. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 134. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 135. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 136. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 137. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 138. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 139. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 140. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 141. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 142. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 143. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 144. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 145. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 146. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 147. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 148. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 149. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 150. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 151. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 152. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 153. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 154. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 155. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 156. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 157. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 158. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 159. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 160. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 161. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 162. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 163. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 164. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 165. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 166. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 167. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 168. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 169. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 170. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 171. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 172. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 173. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 174. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 175. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 176. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 177. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 178. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 179. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 180. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 181. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 182. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 183. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 184. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 185. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 186. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 187. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 188. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 189. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 190. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 191. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 192. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 193. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 194. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 195. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 196. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 197. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 198. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες. 199. ΜΙΑ-ΠΑΡΑΛΟΣ 200. Τρεῖς ἀνδρες καὶ ὀκτώ γυναῖκες.

Κορυθαλός, γην, Ἄβειο Σαλώμ.—132. Τοῦτο τὸ ἔπος ἐξυτάτον ἐστὶ ὁ ἀνὴρ ἀνδρείος ἔχει.—133. Ὁ ἐπαίτης ἐπαίτει (ὁ ἐπ' ἔτη-ς' ἐπ' ἔτη.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Γιατί δὲν είσαι τακτικὴ εἰς τὴν ἀνταπόκρισιν, Ἐσμεράλδα; Μήπως σ' ἐκόβλησε τερπελαῖα ὁ κύριος Βασιός, ποῦ κάθεται τώρα κοντά σου; Καὶ σὺ, Βασιέ, τὰ φάρτωσες τώρα ἐστὸν πετινὸ; Κρίμα! τὰς ψήφους μας, ὅλα πῆγαν ἐς τὰ χαμένα! — Γλυκεῖα Ἑλλάς, Ἐαρινὴ Ἐσπέρα. (Ζ'.—113)

Στὴν ἀγαπημένην μας Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν ἐγκάρδια συγχαρητήρια διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας της. — Στέλλα Παπαδοπούλου, Χρυσὴ Ἐσάρα. (Ζ'.—114)

Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν γραμματοσῆμων καθὼς καὶ δελταρίων παντὸς εἶδους καὶ παντὸς κράτους. Διεύθυνσις: Mr Georges Doublidès, Brousse (Turquie d'Asie) (Ζ'.—115)

Ἀντάλλασσω ταχυδρομικὰ δελτάρια. — Εὐάγγελος Χ. Πολυχρόνης. Σάμος — Βαθύ. (Ζ'.—116)

Τὰ ὑποδήματα Γ. ΜΟΥΓΕΡ

εἶνε τὰ ἀνώτερα ἑλληνικὰ ὑποδήματα καὶ τὰ οἰκονομικώτερα ἀναλόγως τῆς ποιότητος αὐτῶν.—ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Σταδίου, 62.

ΤΟΜΟΙ

ΤῶΝ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ»,
ΜΕ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΚΠΤΩΣΙΝ

Καταρτίσαντες πλήρεις σειρὰς τῶν «Παναθηναίων» (1900-1906) πωλοῦμεν τοὺς περισσεύοντας τόμους εἰς τιμὰς ἐκτάκτως ἡλαττωμένας.

Οἱ τόμοι 1ος, 2ος, 3ος, 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος καὶ 12ος πωλοῦνται πρὸς δραχ. ἢ φρ. ΔΥΟ ἕκαστος.

Ὁ τόμος 10ος, ἐκ τοῦ ὁποῖου δὲν περισσεύουν ἀντίτυπα, πωλεῖται μόνον μετ' ὀλόκληρον τὴν σειρὰν πρὸς φρ. 28, ἦτοι ὀλόκληρος ἢ σειρὰ φρ. ἢ φρ. 50.

Διὰ κάθε τόμον προσθέτομεν εἰς τὰς ἀνω τιμὰς 50 λεπτὰ διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ 1 φράγκον διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ταχυδρομικὰ.

Μετὰ τὴν ἐξ